

— Kabağına para yok bey baba...
En küçüğü kan kırmızı!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

Tasarruflarınızı 10 Ağustosa kadar İş Bankasında toplıyarak yılın üçüncü çekilişine katılınız:

Bu çekilişte:

15 Apartman Dairesi
2 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira

ve 3300 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Faal 578/26

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinçağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : **Yıllığı 50,** Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 489 — Yıl : 38
27 Temmuz 1961
Telefon : 22 18 11

※

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir

İMZASIZ MEKTUPLAR!

Kaleminiz bir düşünceyi, bir inancı mı savunuyor? Postacı, sabah, akşam, adınıza yığın yığın mektuplar taşıyacaktır. Ama, Cumhuriyet Türkiyesi çevresine Osmanlı İmparatorluğunu da katarak diyebilirim ki, hiç bir gazeteci, hiç bir devirde, bu son aylardaki kadar çok mektup almamıştır...

Bir yazarın bütün okuyucuları, her konuda elbet onunla düşünce birliğinde olmaz. Bir memlekette hürriyet olması için, önce kafalarımız, içinde ayrı ayrı yönlerden esecek havaya uygun bir genişlik almalıdır.

Utançla söyliyeyim ki, İkinci Cumhuriyetin temeli atılırken, Ortaçağ zindanları kadar karanlık kafalarla karşı karşıyayız!

Siz, bir düşünce, bir inanış savunuyorsunuz. Yazınızın altında adınız var. Bir suç işlerseniz, kanunun pençesi yakanızdadır.

Bakıyorsunuz, düşünceniz, kendi inancına uymıyan bir vatandaş, almış eline kalemi, yazmış ağzına geleni!..

Altında imza?.. Var!.. Adres?.. O da var!..

Bin tanesinden bir tane örnek vereyim:

Abdullah Yılmaz

Ulurmak mahallesi, Ahî Dede sokak. KONYA

Biliyorsunuz: Konya, uydurma bir yer adı değildir. Ünlü bir vilâyetimiz. Sorduk: Ulurmak mahallesi de doğru... Pekiii, Ahî Dede sokağı?.. O da tamam!.. Yalnız bir şey yok: Abdullah Yılmaz!..

İşte size, kalemini mürekkebe değil, abanoz lâğımına banarak mektup yazan bir sahtekâr ki, bir vilâyeti, bir mahalleyi, bir sokağı kendi uydurma adına adres yapacak kadar namussuz!

Namussuz mu dedim?... Estağfurullah!.. «Namus» sözü böyle alçaklara «namussuz» diye de lâyık değildir!

Bir başkası, küfürsüz, hakaretsiz, terbiyeli terbiyeli, ama üzgün üzgün, ama yaralı yaralı sitem ediyor:

«Sayın Ortaç, lik füzeyi, Müslüman Abdülnasır değil, Allahsız Moskof attı diyorsun... Allah, füzesiz olarak Peygamberimizi Kadir gecesi arş-ı âlâya çıkarmamış mıdır? Buna ne dersiniz?»

Ne mi derim?.. Sanki yüzyıllar önce bana bu mektubu yazacağınızı sezen bir şairin mısraını tekrarlarım:

Sipihre çıkma kolaydır, Mesih olmak güç!

Bir üçüncüsü Adana'dan: Adalet Partisindenmiş kendisi... Söze: «Seni oyup, dolma yaparız» diye başlıyor.

Adamcağız Adalet Partisine girmekte haklı: Beni oyup, dolma yapmak için on santimlik bir mutfak bıçağı değil, bir gümüşpala lâzım!..

Bir başkası, Menemen cellâdı hıncı ile soruyor:

«Kaç dereceli masonsun Ortaç?»

Eh, mademki merak etmiş, soruyor, cevap vereyim: Mason değilim!

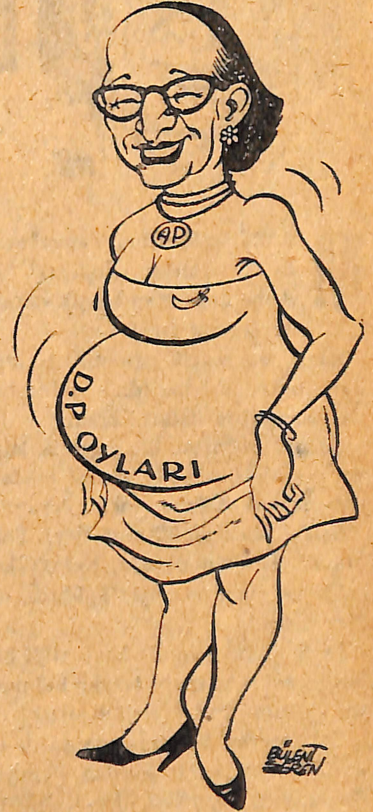
Bu mektuplar yalnız bana mı geliyor?.. Bu lânetler yalnız bana mı yağıyor?.. Posta idaresinin büyük geliri, Türk basınına atılan bu taşlar yüzündendir!

Ama ayıplar, ama utanmazlıklar bu sövgü mektuplariyle de bitmiyor... Ya jurnallara, ya iftiralara ne diyelim?

Kulağımıza kadar gelen fısıltılara inanırsak, son bir yılda, yetkili, yetkisiz kişilere yazılan jurnallerin sayısı, Abdülhamid'e otuz iki yılda yazılmamıştır.

İkinci Cumhuriyet'in eşiğinde, saray hafiyelerinin ruhlarından af mı diliyeceğiz yoksa?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Kız oğlan kız, altı aylık gebe!»

İstanbul'da susuzluk devam ediyor. (Gazeteler)

— Bir et suyu, bir sulu köfte, bir su böreği, bir de su muhallebisi!

Bir varmış, bir yokmuş:

PEYAMİ SAFA

Yusuf Ziya Ortaç

MAARİF Nâzırının kapısı açıldı ve sırmalar içinde iki hademe arasından büyük salona küçük bir çocuk girdi.

Nâzır, en sevgili oğlunu, Nejat'ı kaybetmiş bir baba idi, şair bir baba: Recaizâde üstat Ekrem.

Çocuk, babasını iki yaşında kaybetmiş bir öksüzdü: «Şair-i mâderzat» İsmail Safa'nın oğlu Peyami.

Şair Recaizâde Ekrem Bey, Şair İsmail Safa'nın oğlunu, Nejat'ı kucaklayan baba elleriyle kaldırdı, dizine oturttu.

Peyami, iki yaşında kaybettiği babasını sekiz yaşında tekrar bulmuştu. «Yetim-i Safa» değildi artık!

Galatasaray Sultanisinde yatılı okutulmasına karar verilen Peyami, ilk adımını, Osmanlı Maarif Nâzırının kapısından ışıklı bir yarına atıyordu o gün.

Ama, bir çocuğun kara talihini, bir Nâzırın sevgisi bile aydınlatmaya yetmez: Recaizâde Ekrem Bey, emrini yerine getiremeden koltuğundan ayrıldı.

Ben Peyami Safa ile Vefa İdadisinin bahçesinde tanıştım: Dal gibi bir vücut üstünde dev gibi bir baş!

Küfürsüz ve dargınlıksız biten ilk edebiyat kavgasını birbirimizle yapmıştık: Şapiğrografla basılmış mektep dergisinde... O günden sonra bütün ömrümüz, pek çok düşünce ayrılığı, ama daima gönül birliği içinde geçti.

Çıkardığım dergilerin hepsinde imzası vardır: Hikâye, roman, makale, fıkra, skeç... Yazı çeşidinin hiç birisine kalemi yabancı değildi: Edebiyattan resme, musikiye... Felsefeden sosyolojiye, ekonomiye ve... Şaşmayınız, tıbba kadar!

Türkiyemiz, kendi kendisini yetiştirenler vatanıdır. Ama hiç kimse, Peyami kadar kendi kendisini yetiştirmemiş, yetiştirmekten de fazla, yaratmamıştır.

Selâmı bile vermekten çok almayı seven doktor Abdullah Cevdet, bir gün onun çocuk ellerine sığmayan kocaman bir kitap vermişti: Bir Larousse.

— İşte, demişti, istikbalini bunun içinde arayacak, bulacaksın!

Peyami, o ince yapraklar, ince satırlar üstüne yıllarca kapandı... Galiba, bütün nasipsiz hayatında dinlediği tek nasihat budur!

Altmış bir yaşına kadar nasıl yaşadığını sayfa sayfa bilseniz, insan gücünün dayanıklılığına şaşarsınız. «Ya Seydi!» diye fena başlıyan, ama başlayışından daha fena biten bir edebiyat kavgasında Ahmet Haşim'in dediği gibi «Çekirge vücuduna yapıştırılmış at kafalı» çelimsiz bir yaratıktı: Kolu hasta, kulağı hasta, ciğeri hasta... Ve kesesi, hasta da değil, bütün ömrünce ölüm döşeğinde!

Ruha büyük inancı bundandır Peyami'nin: O çürük vücudu, sağlam bir ruh ile altmış bir yıl, dimdik ayakta tuttu.

Hayatının en acı bölümünü bir şaheserde okuyabilirsiniz: «Dokuzuncu Hariciye Koğuşu» nda... Ama sanırım ki asıl büyük eserinin adını bile kâğıt üstüne koyamadı: «Karanlıkta Sönen Mum»!... Bu yazılmamış roman, bütün acılariyle kendi hayat trajedisi olacaktı sanırım.

Yazdığı kitapların sayısı iki yüz cildi aşkın diyorlar... Doğrudur. Ama ben size bir doğru daha söyliyeyim: Bu hârika adam, belki de bir kerecik olsun ölçü üstüne ceket, ölçü üstüne pantalon, ölçü üstüne palto diktiremedi. «Fatih - Harbiye» nin, «Sözde Kızlar» ın, «Madam Noralyanın Koltuğu» nun, «Dokuzuncu Hariciye Koğuşu» nun, «Cumbadan Rumbaya» nın, «Şimşek» in, «Yalnızız» ın, bütün bu şaheserlerin romancısı Peyami Safa, ömrü boyunca, ancak Bitpazarı'ndan alabildiği zengin artığı kullanılmış esvaplar giyebilmiştir!

Türk edebiyatını, eski san'at oyunlarının düğümlerini çözecek kadar iyi bilirdi o. İnce vücuduna sığmayan kalın sesiyle, biraz gösterişli, biraz romantik, ama ne güzel şiir okurdu: Hele babasının, hele Recaizâde'nin, hele Tevfik Fikret'in şiirlerini: Sis'i, Bir Lâhza-i Teahhur'u, Halûk'un Vedaı'nı...

Bu kadar mı sanıyorsunuz?... Peyami, oldukça güzel ud, güzel keman çalardı: Alaturka musikinin bütün ses hünerlerini perde perde bilerek ve hayranlıkla anlatarak...

Olmayan parasını ekmekten, kravattan çok kitaba vermiştir. Her türlü kitaba... Hekimlik üstüne olanlarını, nice doktorların çalışma odasında bulamazsınız!

Kalbin yazısını, filmde kekelemeden okurdu. Her hekim bu alfabeyi bilmez sanırım!

Fikir ve sanat adamlarının hemen hemen hepsiyle dost, hepsiyle düşman olmuştur. Bir kış gecesi, Ahmet Rasim'lerin, Mahmut Sadık'ların, Yunus Nâdi'lerin meyhanesi Ştaynburk'ta, büyük gönül adamımız profesör Şekip Tunç'u, çetin, uzun bir çatışmadan sonra nakavt etmişti. Hemen söyliyeyim ki, yenilen Tunç'un yenen Peyami'yi öpüşü, en az onun bilgi ve zekâ zaferi kadar güzeldi!

Piyami, ud ve keman çalardı dedim. O kadar da değil: Sahneye de çıkardı. Bunlardan bir tanesi hiciv edebiyatımıza geçecek kadar meşhur olmuştur: La dame aux Camélias'da Arman rolüne başında fesle çıkışı!

İçkiyi severdi. Daha doğrusu, içki meclisini severdi: Gün ışıyıncaya kadar coşmak, konuşmak için...

Son yıllarda, elinden düşmeyen yasemin çubuğa yarım sigara takıyordu ve önündeki tek kadeh, gidinceye kadar boşalmıyordu.

On yıldan çok oldu sanırım: Kuzguncuk tepelerinde oturan bir kıza tutuldu, yapıncak salkımı gibi bir kıza... Aralarındaki otuz yaş ona neler, neler, neler çektirmedi ki!...

Bir tanesini söyleyim: Ziyaretine giderken, bir demet karanfille bir kutu çikolata alabilmek için, iki kat esvabından birini eskiciye sattı!

Eşi Nebahat Hanım, onu anlayan, onu üzmeyen bir kadındı sanırım. Ama adı bile konmayan bir hastalığa tutuluşu, Peyami'yi çok, çooook üzdü: Dost, arkadaş doktorlarımızı kıracak kadar.

Oğlu Merve onun en büyük sevgisi, en büyük tesellisi ve hayaller ötesi ümidiydi... İngiliz lisesini bitirmişti... Londra'ya gönderecekti onu... Mühendis olacaktı Merve...

Para arıyordu, yol arıyordu, çare arıyordu... Ekmeksiz kaldığı gün oldu sanırım. Ümitsiz kaldığı gün olmadı!

Bir sabah yataktaydım. Karımla değişmez bir sabah keyfimiz vardır: Gazetelerimizi açıp okumak... Birden, onun çığlığiyle ürperdim:

— Aaaa... Peyami'nin oğlu ölmüş!

Elimdeki gazete, göğsüme bir kefen parçası gibi düştü.

Artık gidemezdim, artık kapısını çalamazdım, artık yüzüne bakamazdım onun... Merve'nin ölümünden çok Peyami'nin yaşaması korkutuyordu beni...

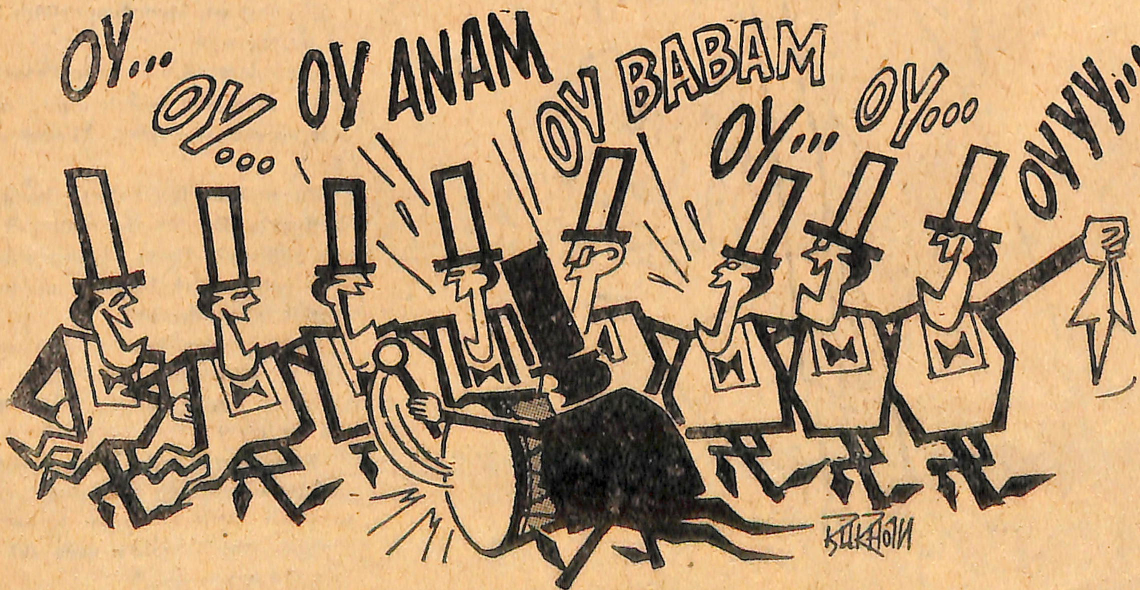
Ancak bir ay sonra, küçücük vücudunu kollarımın arasına alabildim: Göğsümde bir avuç kemik hıçkırıyordu!

Ayrılırken, Nebahat Hanım'la göz göze geldim: Hiçbir ağlayan göz, bu yaşları kurumuş anne gözü kadar acılarla dolu olamaz!

Kapıdan çıkarken avucumda sıktığım el, bir ölünün iskelet parmaklarıydı...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Halk oyunları bayramı başladı. (Gazeteler)

Bilin bakalım bu ne ekibi?...

SUYA ÇİZGİ :

Muhtariyet

Niğdenin Kışlakçı köyü muhtarı Mahmut Ünsal, aynı köyden on altı yaşındaki bir kızın ırzına geçtiği için, tevkif edilmiş.

Malımızı, canımızı, hakkımızı korusunlar diye, seçtiğimiz adamların, bunlara saldırışının, her gün gazete sütunlarına düşmesi, böyle olaylara artık bizi alıştırdı.

Adam, diğer anlamını zannımızca daha çok benimsemiş ve marifetini de gene zannımızca şu şekilde yorumlamamızı istemiş olsa gerek:

Üniversite muhtardır, adalet muhtardır, Mahmut Ünsal muhtardır.

Düzey meselesi

Bir Fransız gazetesi: «Bir memlekette diyormuş politikacıların düzeyi ile, halkın sesi doğru orantılıdır. Politikacıların düzeyi alçaksa, halkın sesi de alçak, politikacıların düzeyi yüksekse, halkın sesi de yüksek olur.»

Geçenlerde bunu naklediyordu bir yazar. Bu yakıştırma, Fransa için belki doğru olabilir ama, Türkiyemizde bunun tam tersi varid. Bizim memlekette, politikacıların düzeyi ile halkın sesi ters orantılıdır. Politikacıların düzeyi yüksekse, halkın sesi alçak, halkın sesi yüksekse politikacıların düzeyi alçak olur

Eli sulu

Bazı çevreler, bazı gazeteler, bazı yazarlar, son günlerde fiil çekimine galiba pek merak sardılar. «Birleşsinler, birleşmeliler, birleşiyorlar.»

Evet, aman, yeni partiler birleşsinler, diyorlar. Aman kuvvetlensinler diyorlar, aman birlik kuvvettir diyorlar. Durunuz bir aman da biz çekelim.

Aman beyler, aman arkadaşlar ağır olun. Polis muhabbet tellâllarını vallahi. dilenciler kampına götürüyor.

Kurtlar

Radyolar yayım yapıyor, gazeteler halkı uyarıyor:

«Yeşil kurt, yurd için tehlikedir.»

«Pembe kurt, yurt bağcılığını tehdid ediyor.» v.s. gibi.

Yeşil kurt, pembe kurt anladık; hepimizi tehdid eden bir kurdu da bari biz söyleyelim: «Kızıl kurt!»

Yaşar ÖZEN

Alican'la Gümüşpala partileri birleştirilmek isteniyor. (Gazeteler)

Gümüşpala — Böyle Ali'ye böyle Zülfikâr!

Dişi sobalar!

Amerika'nın kuzey bölgesi Alaska'nın başkentinde yeni açılan bir otel yepyeni bir ısıtma aracı bulmuş: Kadın!

Evet, dokuz ay süren kışı yenmek için otelde odun değil, kömür değil, elektrik değil, havagazı değil, kadın kullanılacak! Doğrusu hayli enteresan bir yenilik.

Ama, ister - istemez şöyle bir soru geliyor insanın aklına: Otelin müşterileri hep erkek olmaz da, kadın olursa? ımmm, o zaman da dişi sobalar yerine erkek sobalar kullanılacak, öyle ya... Vallahi kıyak dalga bu!

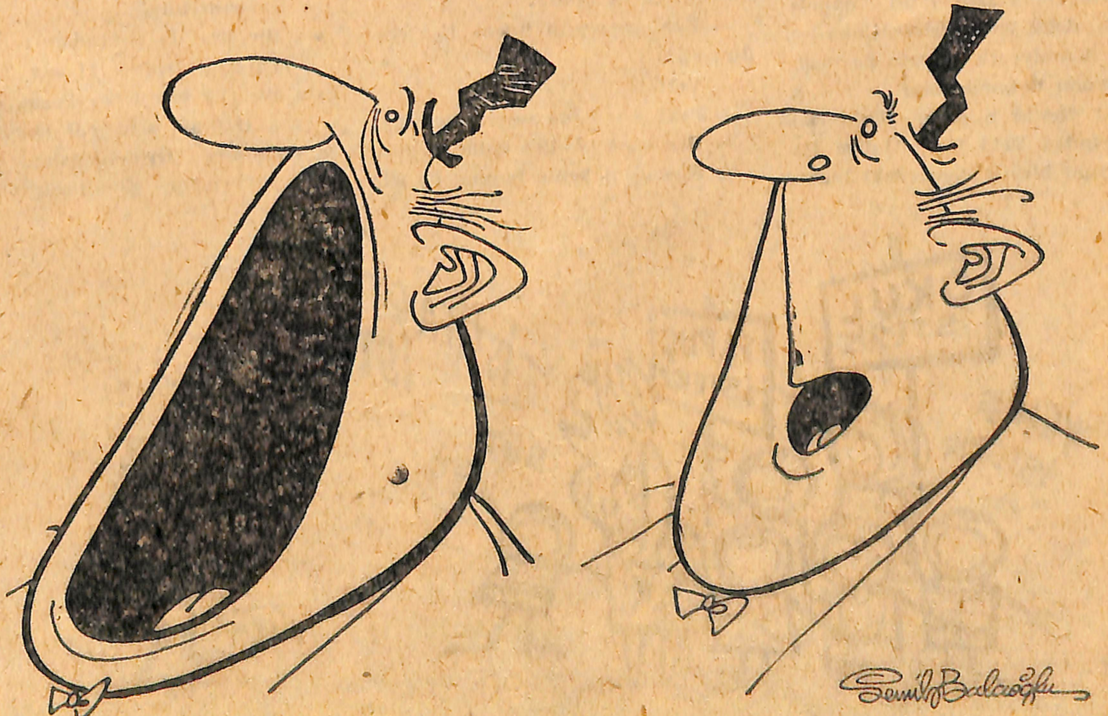
Gidip görmeden, otelde müşterilerle personel arasındaki konuşmaları şöyle sıralamak mümkün:

— Ben, 1.65 boyunda, sarışın, balıketi, dolgun göğüslü bir dişi soba istiyorum.

— Bana 1.80 boyunda, esmer, adaleli, kıvırcık saçlı, kullanılışlı bir erkek soba veriniz.

— Rica ederim müdür bey, bu soba bir türlü alev almıyor, lütfen değiştirin!

— Aman ne soğuk soba bu! Bir saattir kucaklıyorum da.. v.s.

Propaganda müddeti .... Daraltılıyor!...

Sihirbaz MALİYECİ

aziz nesin

BU olay, öylesine karışık, karmakarışık ki, büsbütün karmançorman etmeden size nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Bu karmakarışık olay beş kişi arasında geçti.

Beş arkadaştılar. Beş kişinin arkadaş olmaları, bir araya gelmeleri için aralarında bir bağıntı olması gerekir. Anlatacağımız karmakarışık olayın beş kahramanının aralarındaki bağıntı, beşinin de çok kuvvetli maliyeci ve hesap uzmanı olmalarıydı.

Büyük bankalardan birinin genel müdürü olan Talat Bey, dört yakın arkadaşını Suadiye'deki yeni evine çağırmıştı. Birlikte bir pazar geçireceklerdi. Talât Bey tanınmış bankacılarımızdandır. Yirmi yedi yıllık çok başarılı bankacılığı var. Hesaba o kadar aklı erer ki, arkadaşları onun için «Kapısındaki tabelâda banka yazılı boş bir dükkândan içeri girsin, iki yıla kalmaz tamtakır dükkânı, iki yüz milyon lira sermayeli bir banka yapar» derler. Batmak üzere olan bir iki bankayı kurtarıp kalkındırmış, en güvenilir banka durumuna yükseltmiş.

Talât Bey'in o pazar evine çağırdıklarından Lûtfi Bey büyük bir iş adamıdır. Hesabını bilir, hem de çok iyi bilir bir kişi olarak tanınır. Eline bir avuç tezek alıp sıksa, açtığı zaman avucunun altınla dolu olduğu görülür. Parmağının ucunu değdirdiği toprağın altın olması şans işi değil, hesap işidir. Çünkü o, altına dönmiyecek toprağa parmağının ucunu dokundurmaz.

Talât Bey'in o pazar günkü konuklarından Zeki Bey, Maliye Bakanlığının birinci derecedeki birkaç yüksek memurundan biridir. Bütün Bakanlığı onun çekip çevirdiği söylenir. Yabancılar ona «Türkiye'nin sihirbaz maliyecisi» adını takmışlar.

O günkü konuklardan Refik Bey'le Ziya Bey, Talât Bey'in okuldan arkadaşıydılar. Ziya Bey rasathanede görevli uzmandır. Yüksek riyaziyeci Refik Bey de Fen Fakültesinde profesördür.

Talât Bey'in Suadiye'deki yeni evine o pazar çağırdığı arkadaşları çoluk çocuklariyle gelmişler, öğleden önce hep birlikte denize girmişlerdi. Öğle yemeğinden sonra da, kahvelerini içip kimisi biraz kestirdi, kimisi de derin uykuya daldı.

Talât Bey'le Zeki Bey de vidolu tavlaya başladılar. Vidosu yirmi beş kuruştan dört el tavla oyunundan sonra Talât Bey üçyüz yetmişbeş kuruş alacaklı çıktı. Bozuk parası olmıyan Zeki Bey on lira verdi. On liranın üstünü vermek için Talât Bey elini cebine attı, bütün bir beş lirayla bir de iki buçuk lira çıkardı. Başka bozuk parası yoktu. Beşlikle iki buçukluğu alan Zeki Bey:

— Şimdi sana ne vereceğim? diye sordu.

Bu sorudan sonra hesap karıştı.

— Şimdi sen bana... Dur bakayım...

Ceplerini araştıran Zeki Bey, bulduğu bir gümüş lirayı da Talât Bey'e hesabı kolaylaştırmak için verdi.

— Şimdi ne oldu?

— Ben sana yedi buçuk lira verdim mi?

— Verdin...

— Peki, sen bana ne verecektin?

— Ben sana bir lira daha verdim.

— Kardeşim, senin borcun üç yüz yetmiş beş kuruş, tamam mı?

— Tamam...

— Sen şimdi bana yüz yetmiş daha ver.

— İyi ama ben sana bir lira verdim, on lira da önceden vermiştim, on bir eder. Halbuki sen bana...

— Dur be birader, aklımı karıştırma...

— Bir beşlik, bir de iki buçukluk...

Onların çekişmesinden uyanan Lûtfi Bey'le Refik Bey de yanlarına geldiler.

— Ne var, ne oluyor?

— Bak Refikçim, ben bunu tavlada yendim. Üç yüz yetmiş...

— Dur ama, bir de ben anlatayım. Biz dört el vidolu tavla oynadık, vidosu elli kuruştan...

— Yahu, onlara ne lüzum var... Yirmi beşten oynarız, elliden oynarız. Senin bana üç yüz yetmiş beş kuruş borcun var mı?

— Var ama, ben sana on bir lira verdim...

— Evet .. Ben de sana üste yedi buçuk verdim. Demek ki sen bana daha üste...

— İyi ama bir lira daha verdim.

Yüksek matematikçi Refik Bey:

— Durun yahu, dedi, aklımı karıştırdınız. Teker teker söyleyin de anlıyalım. Sen ne verdin?

— On lira...

— Ne vermen lâzımdı?

— Üç yüz yetmiş beş ama...

— Amasını bırak.

— Bir lira da sonradan verdim.

— Tamam. Demek ki sen Talât, üste altı yüz yirmi beş kuruş vereceksin. Halbuki sen yedi buçuk lira vermişsin... Öyleyse daha... efendime söyliyeyim... Şimdi sen buna... Yedi buçuktan on bir çıkarsa... ne kalır?

— Yahu, yedi buçuktan on bir çıkar mı?

— Hayır, yedi buçuktan altı yüz yirmi beş çıkacak... Çıkarsa, ne kalır? Yüz yirmi beş mi?

— Allah Allah... Kardeşim, ben buna on bir lira vermiş miyim...

— Verdin. Ben de sana yedi buçuk verdim...

Rasathanede uzman Ziya Bey:

— İşi büsbütün karıştırdınız, dedi, şimdi sen baştan söyle bakayım; senin buna üç yüz yetmiş kuruş borcun var mı?

— Birader, on bir lira verdim; onun bana borcu var.

— O da sana yedi buçuk vermiş... demek ki... Yedi buçuk on bir daha ne eder?...

— Öyle değil be kardeşim... Arada üç yüz yetmiş beş kuruş kaynadı. Şimdi bak...

— Anladım... Yüz yirmi beş kuruş daha ver sen buna...

— Hay Allahım... Yüz yirmi beş de nerden çıktı... Boyuna ben veriyorum, onun bir şey verdiği yok...

— Tabii sen vereceksin, sen yenildin...

— Yüz yirmi beş...

— Değil...

— Efendim... On lira bir, bir lira daha verdim... Etti on bir...

— Buna karşılık ne aldın?

— İyice kafamı karıştırdınız. Sende yirmi beş kuruş var mı?

Zeki Bey, cebinde bulduğu yirmi beş kuruşu verdi.

— Şimdi al bu yirmi beş kuruşu, üste ne kaldı?

— Ne bileyim ben ne kaldı? Büsbütün karıştırdınız. On lira bir, bir lira bir, bir de yirmi beş kuruş... Eder mi on bir lira yirmi beş kuruş... Ver sen şimdi buna bir lira...

— Tövbe yarabbi... Yahu, yedi buçuk lira verdik be...

Talât Bey koştu, rahat koltukta uyuklamakta olan büyük iş adamı Lûtfi Bey'i kolundan tutup çekti, getirdi:

— Gel Allahaşkına, şu hesabın içinden çık...

— Bay Lûtfi... Biz vidolu tavla oynadık...

— Yahu, vidoyu bırak...

— Tavla...

— Tavlayla ne ilgisi var birader. Senin üç yüz yetmiş beş kuruş borcun var mı? Var...

— Ona karşılık on bir lira yirmi beş kuruş verdim.

— Ama yedi buçuk lira da aldın...

Lûtfi Bey:

— Anlaşıldı, dedi, sen vermişsin yedi buçuk lira... Neye verdin?

— Bozuk yoktu.

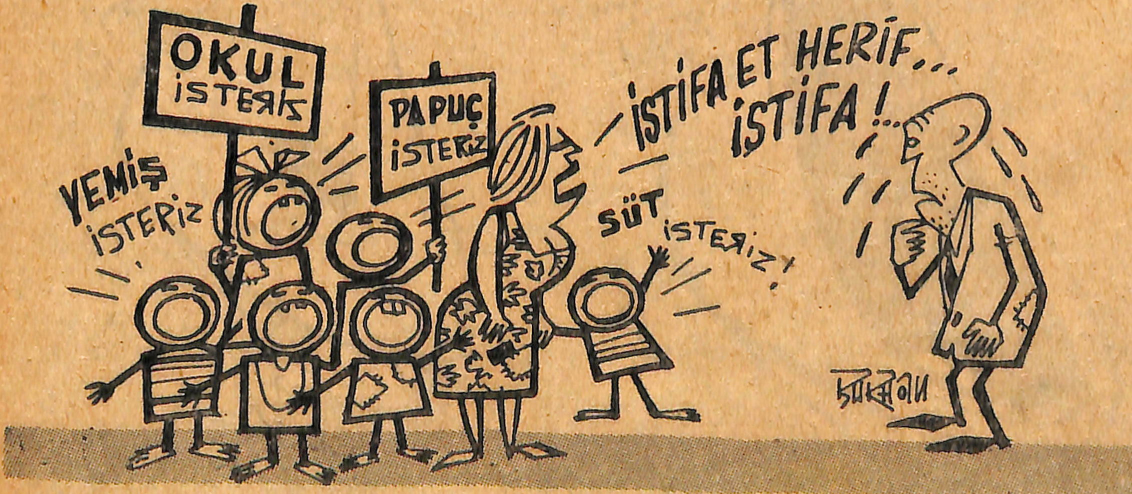
— Sen neye on bir lira verdin?...

— İstedi birader. Bozuk çıkmayınca...

— Tamam... Gayet basit bir hesap... On bir lira yirmi beş, üç yüz yetmiş beş daha...

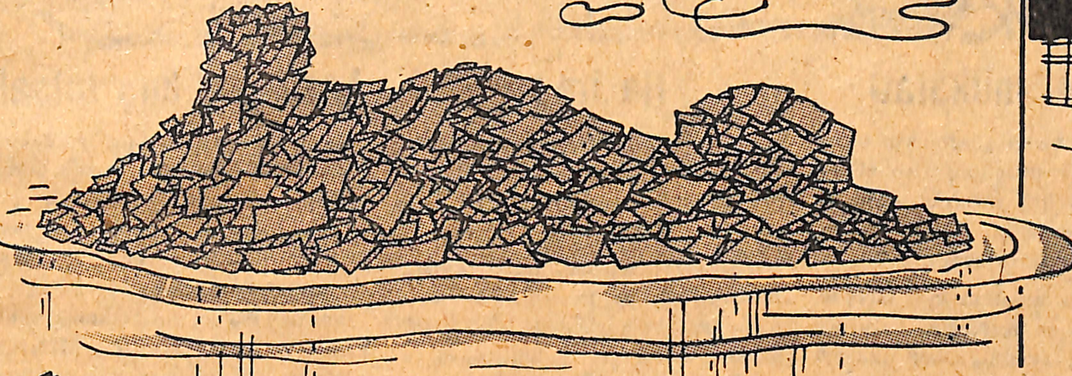
— Toplamıyacaksın birader, çıkaracaksın...

— Anladık, önce toplıyalım, sonra

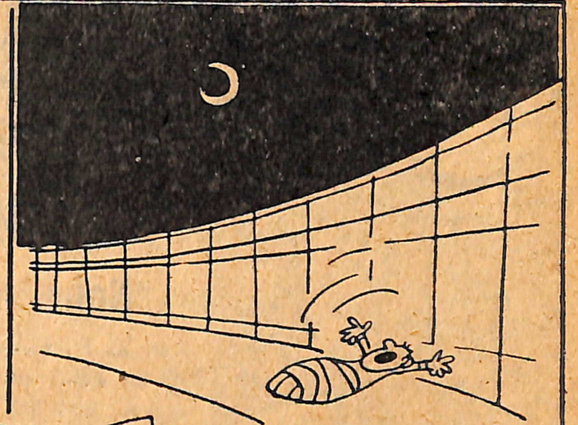

Ailede ihtilâl!

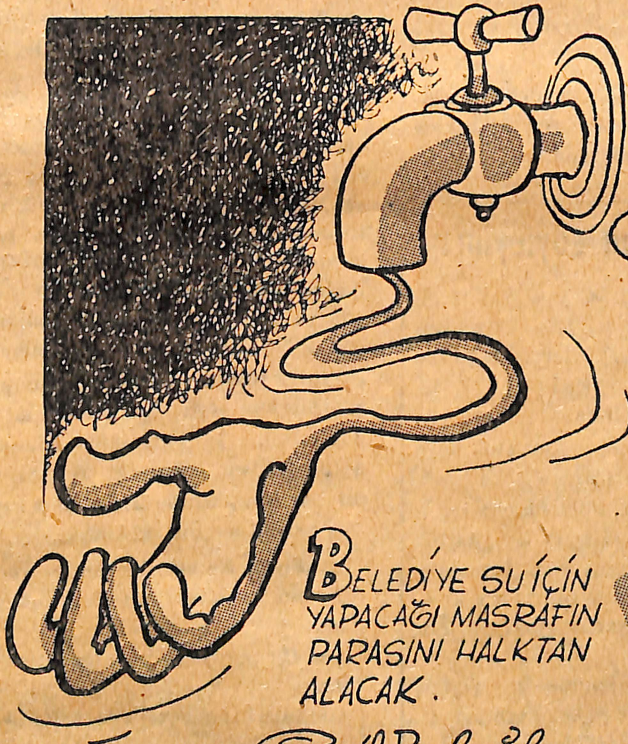
Kırk Ambar

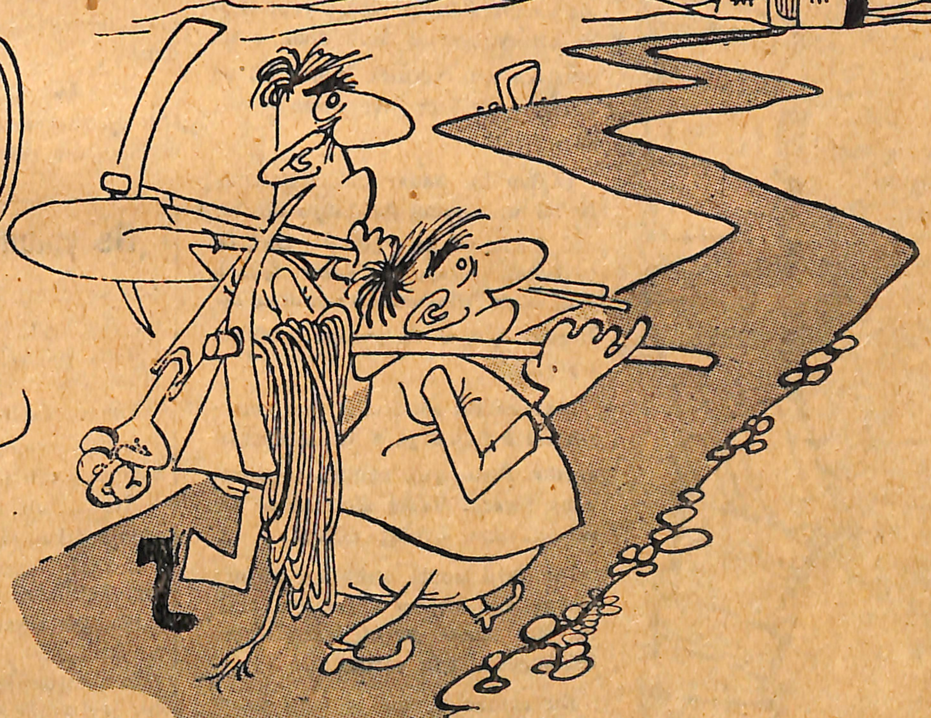
ANAYASAYA VERİLEN OYLARIN YÜZDE 38'3 Ü HAYIR

FLORYA PLÂJLARI GECELERİ DE AÇIK BULUNDURULACAK

BELEDİYE SU İÇİN YAPACAĞI MASRAFIN PARASINI HALKTAN ALACAK.

Y.T.P_ A.P. BİRLEŞME YOLUNDA !..

Semih Balcıoğlu

da çıkaracağız... En son yirmi beş mi verdin?...

Hesap o kadar karıştı ki Lûtfi Bey, iki elini açıp:

— Durun, kolayı var, dedi, ben şimdi hallederim. Herkes verdiği parayı geri alsın. Sen en son verdiğin yirmi beşi geri al. Tamam... Sen de yedi buçuk liranı al... Sen ne vermişsin?

— On lira... Bir de bir lira...

— On bir lira mı? Al paranı geriye...

İkisi de birbirinden paralarını geriye aldılar. Büyük iş adamı:

— Şimdi, dedi, sen buna ver on lirayı... Hah, sen buna on liranın üstünü ver.

— Bende bozuk yok. İşte yedi buçuk lira...

— Al yedi buçuğu... Sen üste buna şimdi ne vermen lâzım?...

— Bende bir lirayla bir de yirmi beş kuruş var.

— Ver onu... Şimdi ne oldu?

— Yine eskisi gibi oldu.

— Tamaaam... Şimdi sen buna... Efendim... Yüz yirmi beş daha ver...

— Yok ki...

— Öyleyse sen buna ver yüz yirmi beş kuruş.

— Ne olacak?

— Ver sen... O halde, sen bundan... Nasıl oldu yahu... Yine karıştı...

— Kardeşim...

— Off... birader, sen bana ne verdin be?

— Ne mi? Ne verdim sana?

— Sen bana...

Profesör Refik Bey:

— Durun, dedi, herkes verdiğini alsın...

Birkaç kere paralar döndü dolaştı, yine hesabın içinden çıkamadılar. Bu arada kolaylık olsun diye Ziya Bey on lirayı bozdu. On lira bozulduktan sonra hesabın içinden hiç çıkılmaz bir biçim aldı. Akşam üzerine doğru Lûtfi Bey:

— Herkes yeniden kendi parasını alsın, dedi.

Aldılar. Bunun üzerine Lûtfi Bey, sihirbaz maliyeci Zeki Bey'e:

— Şimdi senin Talât'a üç yüz yetmiş beş kuruş borcun var, bozuk paran olunca verirsin. Tamam mı? dedi.

— Tamaaam...

— Hay Allah razı olsun... İşte bu kadar...

Büyük hesaplarla uğraşanlar böylece küçük hesabın içinden çıkmış oldular.

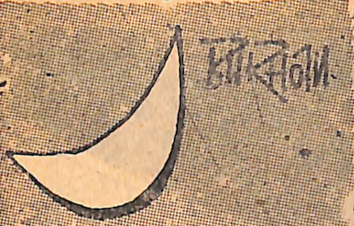
AZİZ NESİN

Bay evet

Konya'da, 9 Temmuz günü doğan bir çocuğa «Evet» adı verilmiş. Çocuğun ailesinin Anayasa'ya evet dediği belli. Bâri, hayır diyenlerden biri de çocuğuna «Hayır» adını taksın da bu iş olup bitsin.

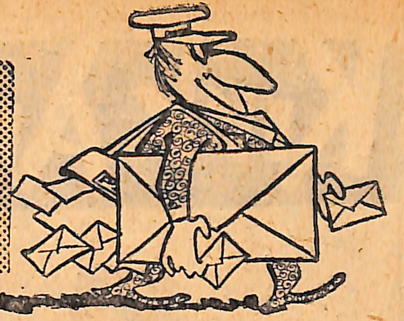
Fazlası kimde?

Şeftali: Bursa'da 5 kuruş, Ankara'da 100 kuruş.
Domates: İzmir'de 5 kuruş, Ankara'da 100 kuruş.
Kayısı: Malatya'da 10 kuruş, Ankara'da 70 kuruş.
Anladınız mı? Anladınız.
Pekiii, nereye gitti bu paralar? Kime girdi fazlası?

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Nobel mükâfatı

Arada bir bizim gazetelerin birinde bir haber uçurtulur: Nobel Armağanı bir Türk yazarına verilecek diye... Verilemez!... Teknik sebeplerden ötürü verilemez!...

Zannediyor musunuz ki o İsveç'te, armağanı kime vereceğini kararlaştıran heyet, kendiliğinden dünyayı arayıp tarıyor ve «Ha, diyor, Türkiye'de şu zat var!» veya Japonya'da bu kimse var, onu çağıralım da taltif edelim.» Böyle birşey yok. Böyle birşey bir tek kere oldu, o da Ruslara ders vermek için, artık ne dersiyse, Doktor Jivago'nun yazarı için oldu!...

(Zaten bu kadar hakkedilmemiş Nobel armağanını da dünya bir kere... Yooo, iki kere gördü... Biri, işte Doktor Jivago'nun yazarı için, ikincisi de Winston Churchill'in hâtıraları için, o da politik sebeplerleydi)...

Memleketin akademisi (her memleketin kendine göre bir akademisi vardır. Bizde yok henüz.) toplanır, aday seçer... Ve el altından el üstünden sunar «Nobel» eilere...

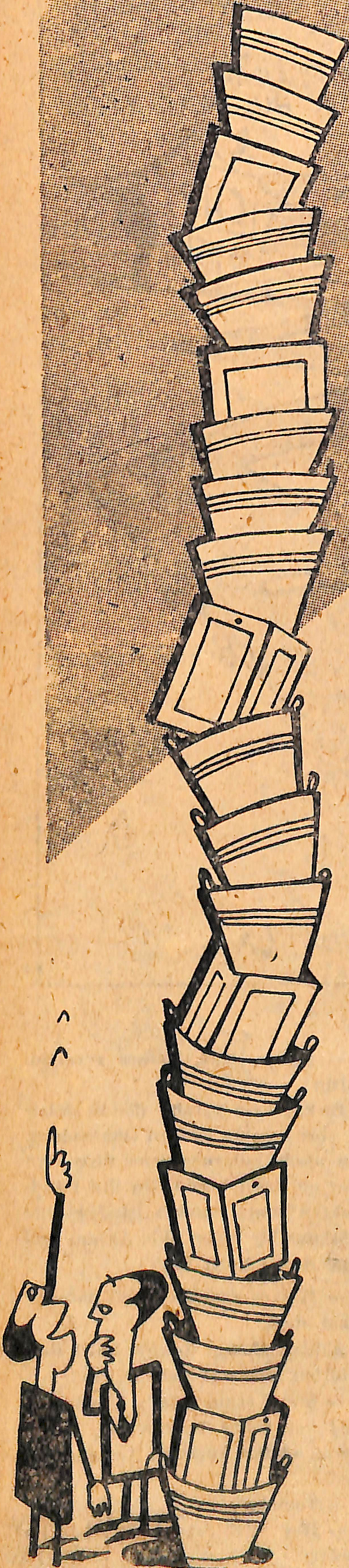
İki türlü Nobel armağanı vardır: Bir tanesi: Eserin tümü için verilir. Bir tanesi de bir yazarın bir tek şaheseri için verilir...

Bir zamanlar, bir söylenti salınmıştı, bu armağanın Yaşar Kemal'in «İnce Memed» ine verileceğine dair... İnce Memed'in Nobel armağanı kazanacak kuvvette bir eser olup olmadığını düşünmedim... Neden kazanmasın derim, Çörçil'in hâtıraları kazanmışsa... Fakat diyorum, teknik sebeplerle kazanamaz... Namzet gösterilmesi lâzım. Zannediyor musunuz ki, o seçen heyet «İnce Memed» i okumuştur kendiliğinden?..

Bu konu uzun zamandanberi içimdeydi. Dışarı vurdum, çünkü bir Türk'ün dünyanın en cafcaflı edebiyat armağanına lâyık görülmesini isterim. Yolu tutulmamış, piyango vurur gibi vurmasını bekliyorlar...

Başka bir şeyden de ürküyorum hafiften... Şey... Diyelim ki bizim «akademi» kurulduuu... Ve seçti... Seçeceğini tahmin ettiğim namzet şahıslar veya namzet eserler gözümün önünde...

Hiç olmazsa Nobel mükâfatını dünya ölçüsünce düşünmeliyiz. Bu bazı başka «seçimlere» benzemez ki!...

— Acaba ayda su var mı?

Harita:

Hangi resmî makamın odasına girseniz, bir Türkiye haritası. Haritanın üstünde Referandum'daki «evet» lerin «hayır» ların işaretleri...

«Makam» normal, rahat, kinsiz, haritayı gösteriyor... Şurada şöyle oldu, burada böyle oldu diye... Değişen çok şey var... Eskiden olsa, ya «nankörler» diye lâkırdı edilirdi, ya ben, siz, o, bu, şu hallaç pamuğu gibi oraya buraya sürülürdünüz, ve İzmir'in, güzel İzmir'in, kaza yapılması fermanı çıkıverirdi Çankaya'dan!

Durun, başımıza gelmedik kazalar için de şükredelim: İyi ki eskiden olmamış bu referandum!

Ne yalan söyleyim!

Denizyolları iki yeni vapur aldı, şehir hatları için. Güzel vapurlar, şık vapurlar: İngilizce güzel, İngilizce şık!

Yolcu vatandaş ne yapar?.. Böyle iki vapura kavuştuk diye sevinir, değil mi?

Evet... Ama, tıpkı «Evet» ler içinden çıkan «Hayır» lar gibi bir kaç jilet çıkmış, yeni kanapelerin, koltukların, oturmaya kıyamıyacağınız kadar güzel yüzlerini kesmiş...

Benim de içimde bir şeyler, bir şeyler, bir şeyler kesiliyor artık, ne yalan söyleyim!

Zayıf partiler birleşecekler!

Ağzımızla kuş tutsak

Ki tutmuyoruz henüz, yaranamıyoruz aydın dünyaya... Aydın dünya ayıbediyor bazen... Bunda din ayrılığının, görüş gayrılığının, bazı özelliklerimizin katığı var. Var amma bu kadarı da olmamalı...

Resmen nereye girip çıkmak mümkünse giriyor çıkıyoruz. Milletlerarası politik toplantılarda nutuklar atıyoruz, dışarıya gel-git ziyaretleri yapıyoruz. Resmî çevrenin bir adım dışına çıkınca, görüyoruz ki, bize karşı tutum aynı... Bu, ufak büyük, büyük ufak olaylarda kendisini gösteriyor...

Fransızları alalım... Cezayir'de generaller darbe hazırladılar, muvaffak olamadılar (en büyük suç bu ya. Büyük Katerin'in bir sözünü hatırlarım. Esaslı oluyor kadın hükümdarlar! Bir gün gözdesi Orlof'un emir dışı bir hücum yaptırdığını ve kendisine bir zafer kazandırdığını öğrenir. Orlof'un düşmanları çoktur... Kimin yok ki?... Ve imparatoriça'dan emir dışı hareket eden gözdesinin idamını talep ederler. Artık aşk mı hakimdir, aklı selim mi bilemem, üzerinden o kadar uzun zaman geçmiş ki olayın.

... Büyük Katerin şu cevabı verir o zamanın aydınlarının kullandıkları dilde:

«— On ne juge pas les vainqueurs...»

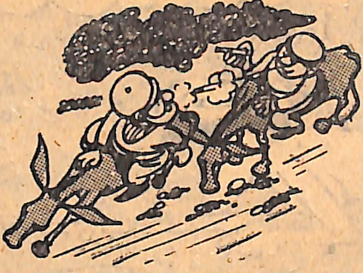
«Galipler muaheze edilemez!...»

Neyse parantezi bırakalım.) Mağlûp generallerin galiba 4 ünü idama mahkûm etti Fransızlar... Etti, haklıydılar. Medenî dünya (bu deyimden nefret etmeğe başladım, çünkü kim kastediliyor artık anlıyamıyorum) bir bardak su içti bu kararın üstüne... Ne Amerikalı geldi, «Aman dünyada akisleri kötü olur» dedi... Ne İngiliz geldi: «Memleketi mezbahaya çevirirsiniz» dedi...

Bize gelince... A... aaa... Birinin burnunu kanatsak, «Vay efendim, zaten tarih boyunca...» Müdahaleler, hükümler, fermanlar, eee?...

Yahu bir Cezayirli Cemile vardı, hani gepgenç bir kız... Bomba atmıştı... Onu kırık şişenin üstüne oturtup ifade verdirdiler de Fransız paraşütçüleri, Fransa, yine «dünyanın medeniyet beşiği» olmaktan çıkmadı!.. Bu tek bir vak'a değil ki... Biz kredisiz bir toplumuz. Bazı toplumlara dünya öylesine bir medenîlik kredisi açmıştır ki ne yapsalar tükenmiyor!

Ne yapsak acep, kuşu ne şekilde tutsak ki yaranabilsek?...

İç Gitsin!

İhtiyar köylü, eşeğine kurulmuş, kızgın güneşin altında kasaba pazarına gidiyordu. Yol kavşağında, daha askerlik çağına yeni girmiş bir delikanlıyla karşılaştı. Delikanlı da eşek üstündeydi.

— Selâmünaleyküm emmi...

— Aleykümselâm oğlum...

— Pazara mı böyle?

— Pazara oğlum.

— Ben de pazara...

— Uğurola...

Bir süre yanyana gittiler. Delikanlı seslendi:

— Emmi!..

— Hey oğlum.

— Cuvara kâhadın va mı?

— Va oğlum.

— Bağa bi cuvara kâhadı visenye...

— Verem oğlum...

Delikanlı cıgara kâğıdını aldı. Bir süre daha yanyana gittiler.

— Emmi!..

— Hey oğlum...

— Sende tütün va mı?

— Va oğlum.

— Şuna ıccık tütün goyvessenye...

— Goyem oğlum.

Delikanlının elindeki cığara kâğıdına tütün koydu. Bir süre daha gittiler.

— Emmi!..

— Hey oğlum...

— Şu cuvarayı sarıvissenye...

— Sarıverem oğlum...

— Va oğlum.

Bir süre daha birlikte gittiler.

— Emmi!..

— Hey oğlum...

— Alafın va mı?

— Şu cuvaramı yakıvessenye..

— Yakam oğlum.

İhtiyar kavı çaktı, delikanlının cıgarasını yaktı. Dumanını keyifle savura savura delikanlı cıgarasını içiyordu:

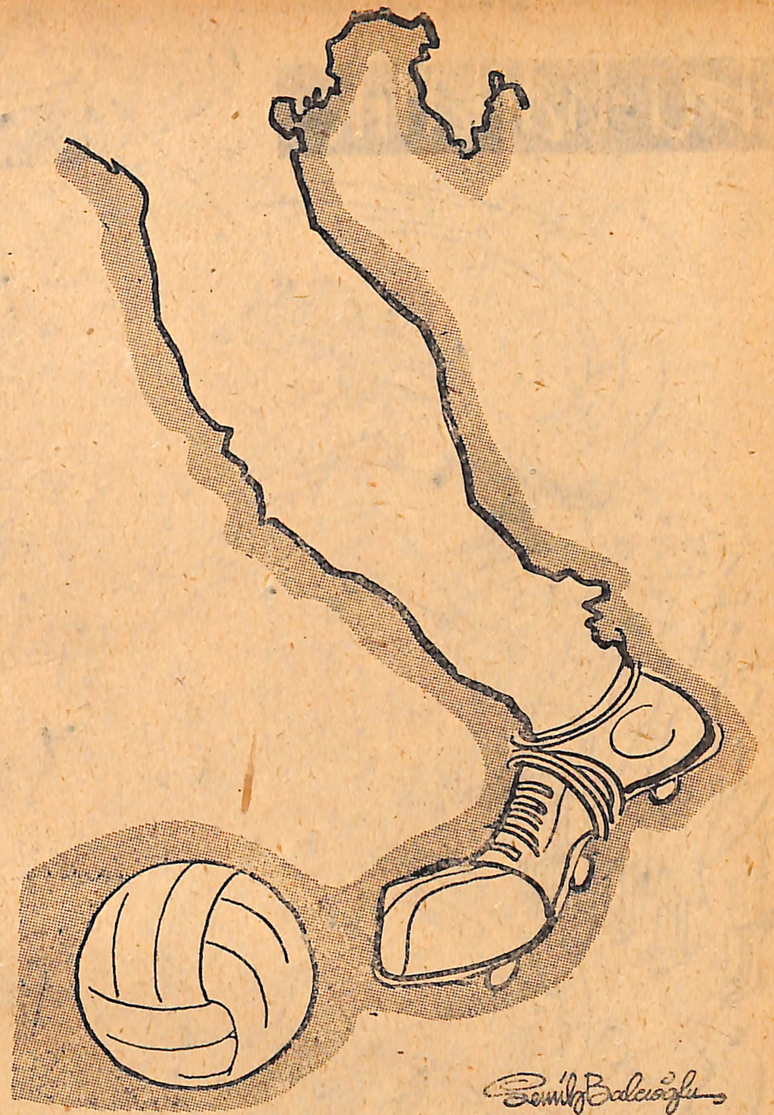
— Emmi!..

— Hey oğlum...

— Bu benim bubam olacak, cuvarayı bırak diyo bana. Ne dersin bıraksam mı ki?..

— Bende bu tapka vaakene, sende de bu yüzsüzlük vaakene, iç gitsin gidinin oğlu!..

Falan - Filân

Futbolcuların aklı İtalyada!

PİVALE Makarnası

paketleri üzerindeki aşçıbaşı resminden 5 dane (Posta kutusu 825 - İzmir) adresine yollayarak ikramiyelere katılınız!

Her ayın 15 de:

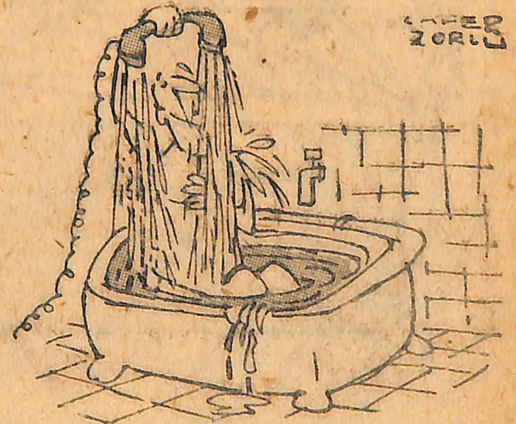
1 Kişiye **1.000** T.L.
4 « **250** «
10 « **100** «

T. B. B. 653/28

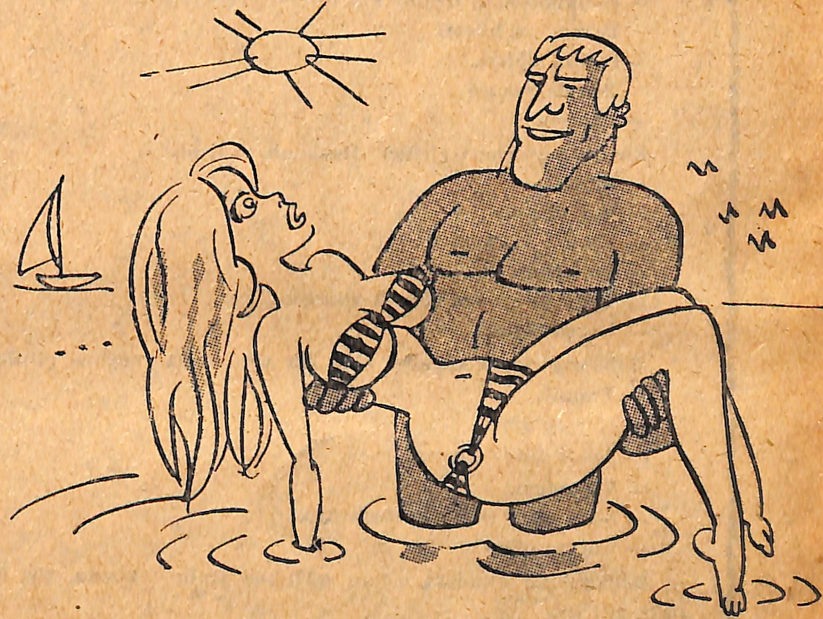

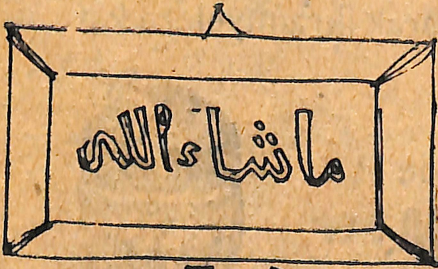
YAZISIZ!

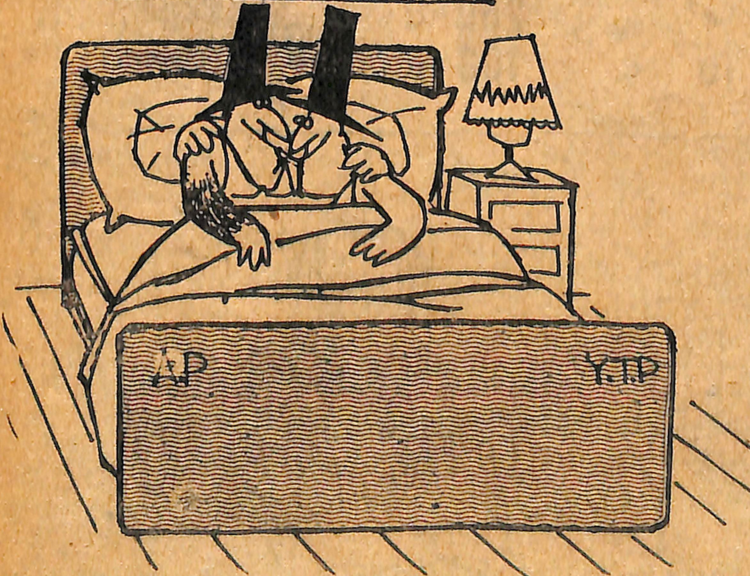

Yüzme Hocası – Sizi bu derslen bütünlemeye bırakıyorum.. Seneye yine gelin!

İki parti birleşiyor!

Akbaba, gelecek hafta sizlere sekiz sahife ilâveli bir

ÖZEL SAYI

takdim edecektir.

Bu Sayıda

3

Yeni Eser:

Beş Genç Kız!

Bütün dünya dillerine çevrilmiş, son yılların en güzel romanı.

Bu romanı beyaz perdede 12 yıldız canlandırmıştır.

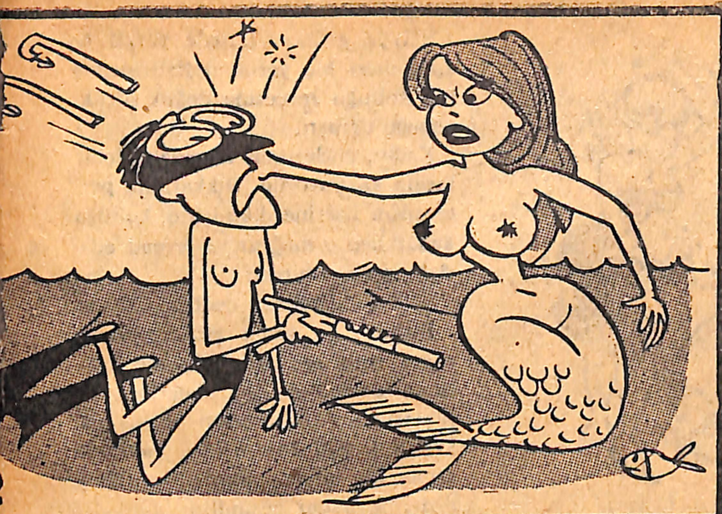
※

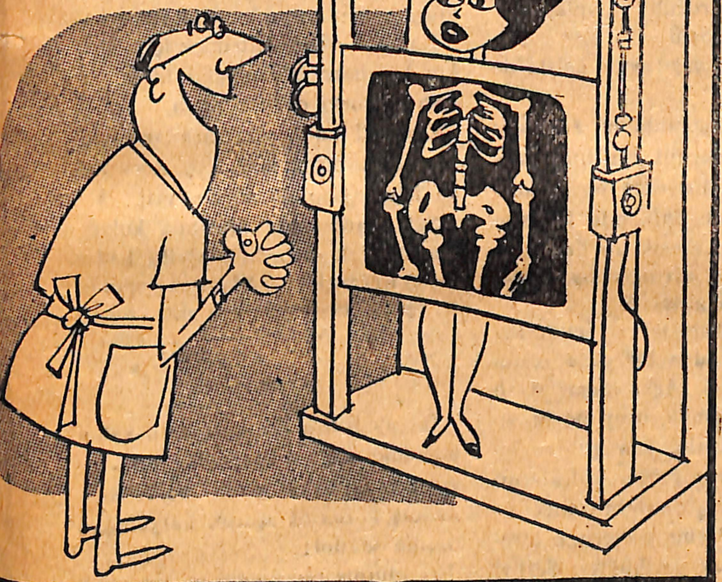
Bir Yılbaşı Gecesi!

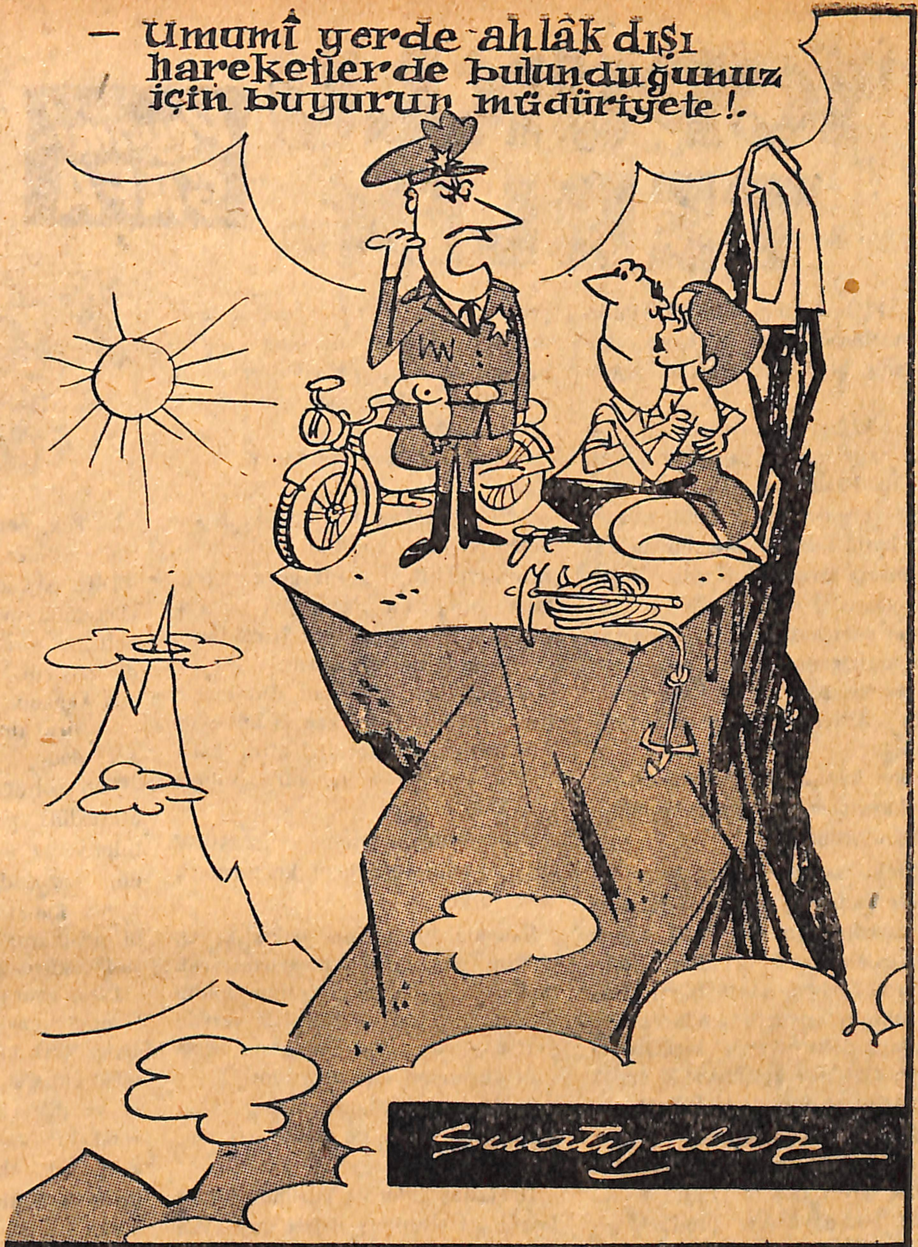
Bu roman, üstat Peyami Safa'nın şahe-

20+8

=28

seridir. Arkadaşımız Bülent Şeren, sanatkâr fırçası ile ona yeni güzellikler kattı ve Türk okuyucusuna bu güne kadar eşini görmediği bir çizgi roman yarattı.

※

Nüktelerle PORTRELER!

İşte Türk Mizahının hiç tanımadığı yepyeni bir yazı çeşidi. Birinci yazı:

Fatih!

Arkadaşımız Baha Oral, bu yazı serisine Fatih Sultan Mehmed'in nükteleriyle portresini çizerek başlıyor...

Hepsi gelecek hafta 28 sahifelik özel sayımızda...

— Buyur hemşerim sen de ye!..

TOPUKLU TERLİK

Peyami SAFA

SÂFİ evlenmiş, Bakırköyündeki beyaz kuleli köşküne çekilmiş, beni gece yatısına çağırıyor.

Dâvet kâğıdını okurken eski dostumu hatırlamaya çalıştım: Sâfi zengindi. Fakat her irat sahibi gibi sıhhati yerinde, benzi kanlı, gözleri cilâlı, hattâ karnı şişkin, boynu kat kat, ensesi kırmızı bir insan değil; cılız, çelimsiz, renksiz, ya bir hastalıktan yeni kalkmış, yahut da yatmaya hazırlanan, ilâçlar ve doktorlarla münasebeti hiç kesilmeyen bir zavallı... Altı ay evvel bana gelmiş, sormuştu:

— Sen benim akıl hocamsın, anlat bakayım, evlenirsem nasıl bir iş yapmış olurum?

O günkü hayretim aklımdadır. Sâfi'yi bir kadınla yanyana düşünmek bana acayip gelmişti: Elli yaşına kadar evlenmeyi hatırından geçirmeyen, bekârlığın sâkin hürriyetine âşık, cılız, çelimsiz, kadından kaçan ve yalnız doktorlariyle kiracılarını tanıyan Sâfi'nin evlenmesi, ancak başkalarını memnun edebilirdi.

Düşüncemi gizlemedim:

— Sâfi'ciğim, muhiti güldürmek için bu, gayet hoş bir fikir! Esasa gelince, kadın ve sen, gündüzle gecesiniz: Bir araya gelemezsiniz!

Fakat ,demekki bir araya gelmişler, Sâfi evlenmiş, Bakırköyündeki beyaz kuleli köşküne çekilmiş, beni gece yatısına çağırıyor, dâvet kâğıdında ne hararet, ne ısrar: «Gelmezsen gücenirim, yüzüne bakmam, pek canım sıkılır, gel, mutlak gel, Allahaşkına...»

Sirkeci'den trene bindim.

★

Sâfi'nin doğup büyüdüğü beyaz kuleli köşkün kapısını bana açan, kendisiydi. Beni görür görmez boynuma atıldı, bir çocuk gibi sıçrayarak, baston kadar ince bacaklarını birbirine vurarak bağırdı:

— Sen ha... Sen ha... Buradasın ha... Düğünüm olurken İstanbul'da değilmişsin, ah... Ne iyi ettin, kâfir çocuk, gel, gir içeri, yürü, salona çık, koş...

Omuzlarımdan itiyor, cılız vücudiyle, nafile yere beni koşturmağa çalışıyordu.

Salonda birbirimize bakıştık: O, ellerini omuzlarımdan ayırmıyarak hasretli bakışlarını gözlerime dolduruyor; ben, epeyce hayretle gerisin geriye yürüyor, şaşkınlığımın sebebini ağzımdan kaçırıyordum:

— Amma zayıflamışsın ha, Sâfi... Bu ne hal böyle, ne oldun, nen var, hasta mısın?

Hastadan beterdi: Yüzünün bütün kemikleri sivrilmiş, dişsiz dudakları birbirine geçmiş, gözleri birer siyah leke gibi hareketsiz, belirsiz, çukura kaçmıştı. Sualim onu telâşa düşürmedi:

— Pek, pek, pek bahtiyarım, keyfim yerinde!...

Diye başladı, zevcesini methetti, vücudünü methetti, ahlâkını methetti, ev kadınlığını methetti, söyledi, söyledi, birdenbire zıplayarak oda kapısına koştu:

— Biraz dur, çağırayım, gelsin de gör! dedi.

Ben koltuğa gömüldüm, sigaramı ateşledim, gözlerimi kırptım, unutulmıyacak meclislerden birine kendimi hazırladım. Sâfi, oda kapısını açmış, kanatları kesik bir ördek gibi çırpınarak dışarı uğramış, zevcesini çağırmağa gitmişti.

Biraz sonra kapı tekrar açıldı. Sâfi önden, rakseden bir cüce sevinciyle içeri girdi. Arkasından siyah tafta elbisesi içinde, uzun boylu, sıkı ve dik vücutlu, kuvvetli ve levend bir kadın, gergin kalçalarını sallıyarak, elâ gözlerinin yanık ve ihtiraslı bakışlarını gözlerime bırakarak bir kısrak çevikliğiyle Sâfi'yi takip etti. Bu karı koca, hakikaten gündüzle gece idiler!

Kendi kendime: «Sâfi'nin yerinde kim olsa zayıflamaz?» dedim.

Sâfi'ye gelince, köşede yarım asırdanberi hiç yerini değiştirmemiş bir koltuğu zevcesine doğru sürüklemeğe uğraştı.

Kadın, gözlerimin ucundan hiçbir tarafa kaymıyordu. Dikkatimin pertavsızını üzerine dikmiştim, koltuğa kadar hep o mağrur ve levend edasiyle gelip, oturdu:

— Safa geldiniz! dedi.

İhtiraslı ve yanık gözleri, yavaş yavaş, etrafına, bana, yüzüme, ellerime, tuvaletime, iskarpinlerime, çoraplarıma, Sâfi'ye, onun oturuşuna, keyifli keyifli süzülüşüne, ağzında esmer bir iplik gibi sallanan çürük dizlerine kadar gezindi.

Sâfi, tıpkı bir Temmuz günü öğle sıcağında banyoya giren adamlara benziyordu. Başı ileri doğru kaymış, gözleri buğulanmış, alt dudağı üsttekinden ayrılarak yana doğru kıvrılmıştı: İstiğrak içindeydi.

Kadın, zevcini delirtmek için, alışkın bir hareketle eteğini biraz yukarı çekmeyi de unutmadı.

Gece ud çaldı, eski şarkılar söyledi, hattâ biraz içki içti, kocasına da içirdi, onu da sarhoş etti.

Sâfi, sarhoşluğu arasında kulağıma eğilerek diyordu ki: «Bu kadın melektir, melek... Ara sıra topuklu terliği ile beni dövüyor ama, zararı yok... Hiç kızmıyorum!...»

★

İki ay sonra bir gün Sâfi, yatak odamdan içeriye kovalanan bir beygir gibi dehşetle girdi, akları kanlanmış gözlerini açarak karyolamın başına dikildi:

— Müthiş bir haldeyim, ne yapacağımı şaşırdım, zevcem birkaç haftadanberi: «Miskin herif, cılız herif, sünepe herif!» diye beni her gün dövüyordu. Artık dayağa tahammül edemedim, artık hiddetlendim, artık bağırdım, çocuk olmadığımı ona söyledim, sinirlendi, kızdı, bana darıldı, eşyasını aldığı gibi evden çıkıp gitti. Pişman oldum, ağladım, «Gel beni her gün döv!» diye haber gönderdim, cevap vermedi. Onsuz divane olacağım, tımarhaneye gideceğim, sen benim akıl hocamsın, söyle, kuzum, Allahaşkına söyle ne yapayım?

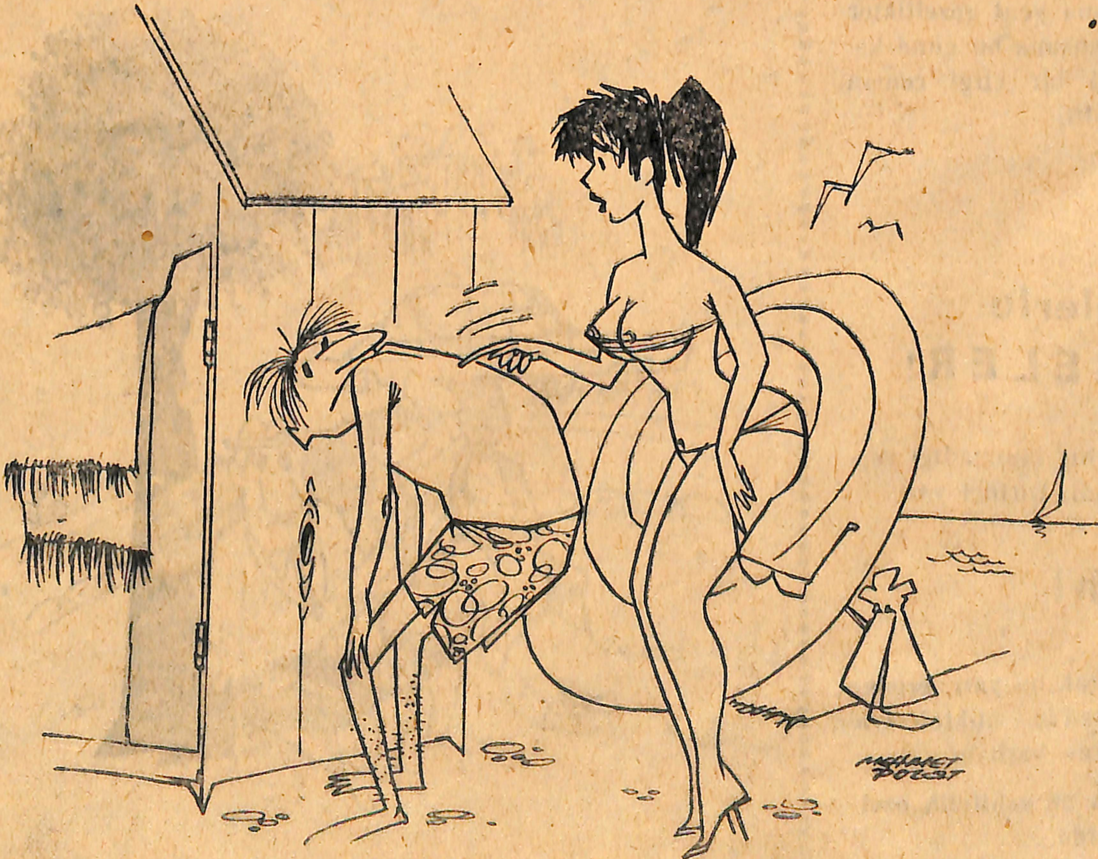
Ben gülmemek için ağzımı kaparken, Sâfi elini cebine sokarak kalın ve uzunca birşey çıkardı: Tabanca zannettim.

Halbuki, üstü ponponlu, sivri topuklu bir terlikti! Sâfi, terliği sallıyarak titreyen sesiyle kekeledi:

— İşte beni bu terlikle döverdi, bununla... Bu terlikle!... Biliyor musun: Bu terlik benim hayatım, benim gençliğimdir... Omuzlarıma, kalçalarıma onu şırak şırak yedikçe, âdeta damarlarımdaki kan kızışıyor, on yaş, on beş yaş gençleşiyordum!.

Sonra omuzları biraz daha çökerek inledi:

— Şimdi bir haftadır, öyle halsiz, öyle dermansız öyle sünepeyim ki... Eğer üç güne kadar gelmez, eğer beni bu terlikle yine eskisi gibi dövmezse, yatalak olup kalacağım!

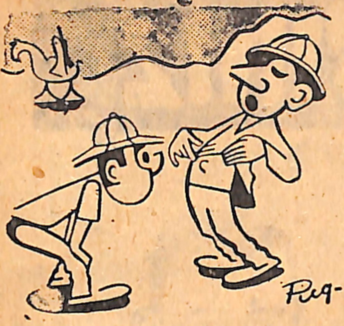

— Lûtfen, kocamı rahat bırakın da soyunsun!...

Ada vapurları büyük gecikmeler yapıyor. (Gazeteler

— Bu yaz nerede oturuyorsunuz?
— Ada vapurunda...

PRATİK BİR GÖBEK!

Sahne: Sahra'da bir köşe.

Şahıslar: Follenfant ve Kapoute. Kapoute biraz saf bir lejyon; Follenfant ise bundan iyice fay dalanan şakacı, alaycı diğer bir lejyon!..

Follenfant — Merhaba! Buralarda ne yapıyorsun böyle?

Kapoute — Hava alıyorum! Hararet gölgede kırk... Ya sen ne sulardasın?

F. — Hiç!... İskeletimi dolaştırıyorum biraz...

K. — Tuhafsın doğrusu! İskeletin sen doğduğun günden beri seninle dolaşmıyor mu sanki?

F. — Evet ama bir müddettir tamirde idi; parça parça söküldü, temizlendi, tekrar takıldı ve iyice yağlandı.

K. — Doğrusu kırık ve çıkıklara karşı iyi bir tedbir bu...

F. — Nasırlara da çok iyi geliyor!...

K. — Sık sık iskeletini tamir ettirir misin Follenfant?

F. — Muntazaman!

K. — Bravo! Kendine iyi bakıyorsun doğrusu! Yeni olarak daha ne var ne yok?

F. — Derim!

K. — Derin mi?

F. — Evet derim!

K. — Şu üzerindeki deri mi?

F. — Elbette canım! Derimi de şöyle biraz yenilettim!

K. — Sahi mi? Nereye gönderip yaptırttın bu işi kuzum?

F. — Hiçbir yere göndermedim; çok sersemsin Kapoute. Sadece derimi ters yüz ettirdim; yani içi dışa geldi.

K. — Peki dışı ne oldu?

F. — O da içe döndü tabiî!

K. — Doğrusu müthiş bir şey bu! Yepyeni olup çıkmışsın. (Eliyle yoklar!)

F. — Değil mi? Yalnız bunun bir tek mahzuru var; sabahları yüzümü içerden traş ediyorum!

K. — Ne faydası var! Nasılsa görülmiyecek...

F. — Öyle ama traş olmasam kıllar büyüyüp ağzımın içine dolar!...

K. — Haklısın, böyle bir şey de çekilmez doğrusu; yalnız burun ucunda bir pili kalmış galiba!...

F. — Ziyanı yok! İlk yıkanışta düzelir!...

K. — Benim aklıma takılan bir şey var; göbeğin ne biçim oldu şimdi. Herhalde eskisi gibi içeri doğru değildir de dışarı doğru düğme gibi fırlamıştır!...

F. — Tam dediğin gibi Kapoute; ben de zaten artık onu pantolonumu iliklemek için kullanıyorum!...

— Perde iner!.. —

Obur!

Siz küçük Sevil'i belki tanımazsınız, ama mahallede tanımayan yoktur. Brigitte Bardot'nun küçülmüşü... Kumral saçlar, elâ gözler havalarda dolaşan miniminnacık bir burun, bir edâ, bir tavır, bir tavır... Bilmediği konu, burnunu sokmadığı yer yoktur. Henüz okula bile başlamamış ama çok bilmiş.

İşte bu küçük Sevil bir akşam babasının yatağına yaklaştı:

— Babacığım öp beni.

Baba kızını öptü. Fakat Sevil:

— Öyle istemiyorum, dedi, anne mi öptüğün gibi kulağımın arkasından öp beni de...

Babası istediğini yapınca Sevil:

— Hayır, hayır, bu gece olmaz şekerim, dedi, çok yorgunum!...

Zamane

Geçenlerde Fransız gazetelerinin evlenme sütunlarından birinde şöyle bir ilân çıkmış:

«Genç bir kadın (çocuğu olması ihtimali yok) aynı durumda olan bir hayat arkadaşı arıyor. (plâtonik bir evlilik için).

Zam!

Şirket müdürü, o sırada harıl harıl çalışan bir memurun yanına yaklaştı:

— Bay Ömer, dedi. Önümüzdeki aydan itibaren şefinin aldığı kadar maaş alacaksın...

Bay Ömer, yerlere kadar eğildi:

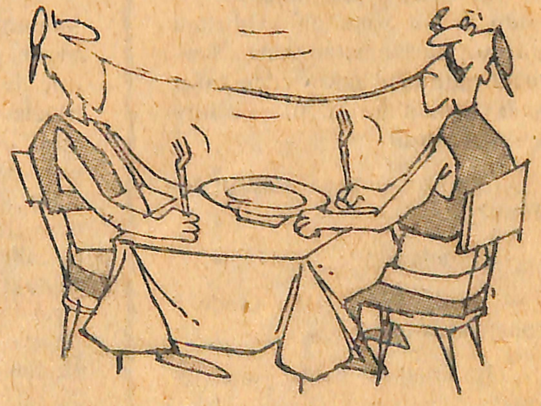
— Allah ömürler versin beyefendi.

Ve şirket müdürü biraz sonra muhasebecisini odasına çağırtıp ona şu emri verdi:

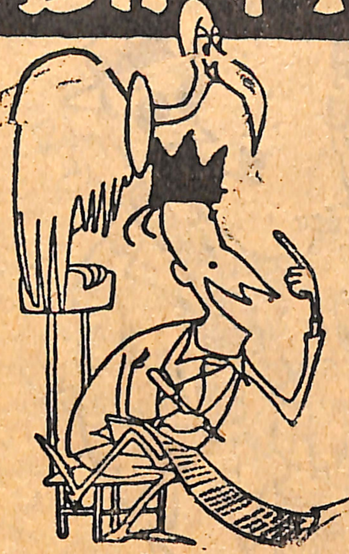
— Önümüzdeki aydan itibaren büro şefi bay Ali'nin aylığını, dosya kâtibi bay Ömer'in aylığına indireceksin!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Şöyle kitaptan, mecmuadan bir şey bulsak olur mu?*

Muhterem NUR

— *Eee... Akbaba'ya da fıkra anlatılır yani! Tereciye tere satarız...*

Turan SEYFİOĞLU

Direksiyon

Genç bir adam sıkıntılı bir tavırla köşe başında ayakta duru-

yordu. Uzaktan mavi bir ford gözüktü. Direksiyonda genç bir kadın vardı, adam bağırdı:

— Biraz daha sağ yap, vites değiştir, debreyajı unutma...

Araba uzaklaştı; biraz sonra köşeden tekrar göründü. Bu sefer genç adam:

— Fren! diye bağırdı. Üçüncü seferinde ise:

— Köşede ikiye geç, diye seslendi... Başından beri onu seyreden diğer bir adam onun yanına yaklaştı ve sordu:

— Allahaşkına siz ne yapıyorsunuz?.

— Karıma otomobil kullanmasını öğretiyorum.

— Peki ama, dedi, adam, arabanın içinde öğretseniz daha kolay olmaz mıydı?

Adam dehşetle:

— Ne münasebet, dedi. Araba sigortalı ama benim hayatım değil!...

※

— *Biz de Bâbıâlideniz... Anlatacak bir fıkra biz de buluruz...*

Hayırlı Evlât

Adamın birinin iki oğlu varmış. Bir gece evde otururlarken, susayan adam büyük oğlundan bir bardak su istemiş.

O gün karısıyla arası açılan büyük oğlanın aksiliği üstünde imiş:

— Aman baba, demiş, içmeyiver şimdi. Görüyorsun gazete okuyorum.

Kenarda oturan küçük oğlu, oturduğu yerden lâfa karışmış:

— Sende de hiç akıl yok baba. O hayırsızdan su istenir mi hiç? Kalk kendin iç. Bir bardak ta bana ver.

Sabih ŞENDİL

Sekiz dolar!

Adamcağız New York'a giden son treni kaçırmıştı. Karısı da arabayı alıp eve dönmüştü.

İstasyonda hiç kimse yoktu. Yalnız dışarda bir taksi bekliyordu. Adam arabaya yaklaşıp şoföre sordu:

— Madisin caddesine beni kaça götürürsün?

— 8 dolar...

— Ne? 8 dolar mı? Bunu vermektense yürüyerek gitmeyi tercih ederim.

Ve yola koyuldu. Birinci mili rahatça yürüdü, ikinci milde biraz yavaşladı, üçüncüde iyice yoruldu ve en sonunda kaldırıma oturdu. Başlangıçtan beri kendisini ağır ağır takip eden taksi geldi yanında durdu. Adam şoföre yeniden sordu:

— Madison'a kaça götürürsün şimdi?

— 11 dolara...

— Nasıl olur... Daha ötede 8 dolar istemiştin?

— İyi ama, siz yanlış yola saptınız!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Cemaziyelevvel!

Vaktile aynı madresede okuyan iki çömez icazetnamelerini aldıktan sonra biri o vakitki şer'î mahkemelerinden birine kâtip olmuş, bîçarenin 50 - 60 kuruş aylıkla geçinmesi kabil değil, gömleği eskidikçe mahkemenin mahzenine iner, evrak torbalarını boşaltır, iç gömleği yaparmış. O tarihlerde evrak için muntazam dosya ve klasör

bulunmadığından işi biten evrak, torbalara konur, üzerine de -Muharrem, Sefer, Rebiuelevvel, Cemayiyelevvel gibi...- hangi arabî aya ait ise onun ismi yazılırmış.

İki arkadaş bir gün hamama gitmişler, soyunurken biri bakmış ki arkadaşının sırtındaki iç gömleğinde cemaziyelevvel yazılı. Sorulunca bîçare halini ve evrak torbasından nasıl gömlek yaptığını anlatmış. Aradan hayli zaman geçtikten sonra bu fakir kâtip, büyükçe bir mevkie geçmiş.

Arkadaşı tebrik için makamına gittiği zaman ne görsün, arkadaşı samur kürkler ve ipekli gömlekler içinde. Eski medrese arkadaşına yüksekten bakarak baştan savarcasına konuşmaya da başlayınca, ziyaretçi, sözün bir sırasını getirerek:

— Eski hukukumuz var, sizi ziyaretten kendimi alamadım. Mâlûm ya efendimizin cemaziyelevvelini bilirim. demiş.

Hasbi SARGIN

※

Karşılık

Bölüğe yeni gelen acemi er, usta eratın oyuncağı olmuştu. Bütün angarya işleri ona yaptırıyor, üstelik türlü muzipliklerle zavallıya bir dakika rahat vermiyorlardı. Günün birinde oğlanın pek müteessir olduğunu gören yufka yürekli bir er, arkadaşlarını topladı:

— Ahbaplar, dedi, bu zavallıya karşı fazla ileri gidiyoruz; yazıktır, günahtır, o da bizim gibi can taşıyor, o da ana evlâdı.

Hepsi hak verdiler. Artık kendisine fena muamele etmemeğe, angaryaları ve tat-

sız şakaları kesmeğe karar verdiler. Saf oğlanı çağırarak ona da bu kararı haber verdiler. Çocuk kulaklarına inanamıyordu:

— Sahi mi? Artık koğuşu her gün bana süpürtmiyecek misiniz?

— Hayır.

— Diş fırçamı gaza batırmıyacak mısınız?

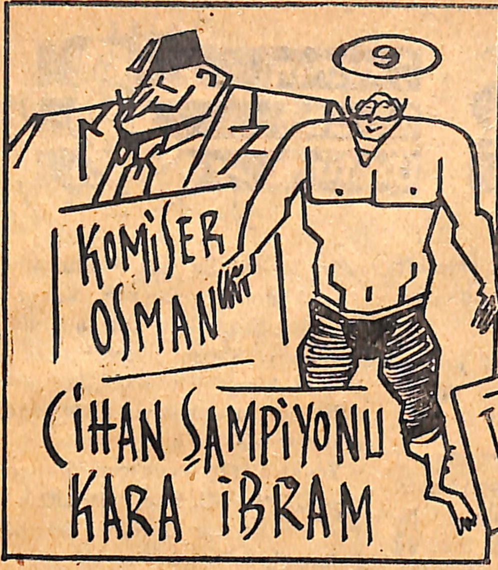
— Hayır.

— Talimde çelme takıp düşürmiyecek misiniz?

— Hayır, dedik ya canım.

— Sağ olun, sağ olun arkadaşlar. Eksik olmayın. Ben de söz veriyorum, gayri karavanayı getirirken içine işemiyeceğim.

Doğan CANSOY

PEK MUHTEREM SEHER HANIMEFENDİ,
SAÇLARINIZ KEHRİBAR GİBİ PARLAK VE SİYAH, ALNINIZ SAFFET-İ VİCDANIN ÂYİNE-İ İN'İTAFI DENİLECEK SURETTE DURU BEYAZ, GÖZLERİNİZ MUTEDİL MAÎ VE FEVKALGAYE TAHRİK-İ SEVDA EDECEK YOLDA MAHMUR... YANİ KISACASI AŞIĞIM SİZE AŞIK...
SEHER HANIMEFEN... SİZİ RASTLADIĞIM Y... BEKLİYECE...

PATATES Şövalyeleri

— 22 —

— Ya, dedi, kefille bir müddet serbest bırakılmalarını isterlerse?

Önemli bay omuzlarını silkti.

— Ceplerinde bir metelik bile yok, dışarı ile temasa geçmek için hiçbir dümen kıvıramazlar. Sonra, yakalandıklarını kimse bilmiyor ki. Konsül iki aydan önce dönmez. Amerikan polisine iyi bir kaçakçı kontenjanı sağlamak için elimizde hayli zaman var.

★

Bir zaman sonra, Filimario ile iki kader arkadaşı kodesi boylamak üzere debboyu terkettiler.

Ağır demir kapı kapanmadan önce, Pis, onbaşıya belli bir teminat akçesi ödeyerek geçici serbestliğe kavuşmanın yolu olup olmadığını sordu.

Onbaşı çenesini oğuşturarak:

— Elbet, elbet, diye karşılık verdi; ama sizin durumunuzda, hayli ağır para lâzım... On bin dolar filân. Neye yarar? Biraz daha dişinizi sıkın: topu topu birkaç saat meselesi bu: Pek pek bir gün.

★

Filimario, saat dörde doğru, sağa, sola dönerek ve ıslık çalarak birkaç davranış yapmış olduktan sonra eline bir kalem aldı ve zaman öldürmek için budala adam rolünü oynamaya kalkan biri gibi, yazdığı tarihin altına şöyle ekledi: «Sayın noter, yanınıza iki tanığı ve Hint... alıp hemen New-York'a geliniz.»

Bu sırada gardiyan, akşam yemeği için, elinde tekerlek gibi ekmeklerle, içeri girdi. Pis, ekmeği yardı da içinde bir çekiç ile küçük bir keski olduğunu gördü. Settembre da kendisininkinde ipekten bir ip buldu. Filimario'nunkinde ise yasemin kokulu bir kâğıt vardı: «Canım Fil, pencerenin demir parmaklığından sıçra ve saat sekizde sokakta ol. Her şey önceden düzenlenmiştir; kaçışı örtbas etmek üzere cezaevinin önünde kavga yapacaktır; sokağın başında sizi sarı bir araba bekliyor: Bininiz ve sonra da: «Biz üç kişiyiz, haydi yürü.» deyiniz. Seviyorum seni, Ketty'in.»

Filimario mürekkep hokkasını, kâğıt ve kalemi hep birden pencereden fırlattı. Buluşma saatine kadar daha dört saat vardı, demir parmaklıklardan cup diye aşağıya atlamak şimdi gerekli değildi.

Keski ve çekicin sapı, gürültüyü boğmak için, mendillere sarılmış oldu ve Filimario duvarda usturuplu bir yere oturduktan sonra usul usul keskiye vurmaya başladı. Taş aksi gibi sertti ve işin heyecanına kapılan Filimario hemen deli gibi vurmağa daldı.

Bitişik höcreden bir ses:

— Ağır ol ahbap! dedi, uyuyamıyor insan be.

Kendi nöbetinde içeri damlayan gardiyan:

— Delirdiniz mi siz böyle! Canımı mı okumak istiyorsunuz? Bu iş böyle olmaz, böyle olur!

Filimario çekiç ile keskiyi herifin eline tutuştururken, sinirli sinirli:

— Sizin gücünüz yeterse, hele bir deneyin bakalım, diye karşılık verdi.

Gardiyan işe başladı ama Filimario'dan daha sıkı çalışıyordu. Bunun üzerine:

— Ben, dedi, hiçbir şey işitemem; ama siz böyle gürültü koparırsanız, tâ Brooklyn'deki cezaevinin müdürünü bile ateşe verirsiniz. Bize şu anda lâzım olan şey, testeredir, diye karar verdi; sonra da basıp gitti.

Bir testere ile geri döndü.

— Ağzını bozmamağa dikkat et ha, diye bizimkinin kulağını büktü. Benimdir. Sarışın dilberi görünce, testere kirası için bana beş dolar daha borçlu olduğunu söyle; anlaşmalarımızda bu hesaplanmamıştı.

Yeniden iş başına geçen Filimario:

— O'ur! dedi. Elleri titrediğinden Pis hiç de işe burnunu sokmağa kalkmadı ve bereket versin gardiyanın sayesindedir ki saat altıdan iki dakika önce demir parmaklık kesildi.

Doğrusu ne sıkı çalışma oldu! Filimario dünyada böylesine çalışmamıştı. Şimdi, sonunda, üçü de muratlarına eriyorlardı. Pis ipin ucunu duvarda kalan demir parçasına bağlama işini üzerine aldı. Tam bu sırada dehlizde gürültüler işitildi.

— 195 numaralı hücredeler.

195 bizim bayların hücre numarası idi. Demir parmaklık yalancıktan yerine oturtuldu ve Fil tam geri döndüğünde, kapı açıldı ve bir memur göründü.

— İdareye kadar beni takip ediniz, dedi.

Fil, Pis ve Settembre loş ve ıslak dehlizlerde arka arkaya yürüdüler. Böylece her şey suya düşmüştü.

Müdürün odasında bir memur üç gönlü yanık kahramana kâğıtlarını ve özel eşyalarını uzattı.

— İmzalayınız şunları bakalım, diye bizimkilerine emredildi.

İçi ufacık ufacık yazı dolu bir kâğıdın altına çaktılar imzayı.

Memur bir kurutma kâğıdı ile imzaları kuruturken:

— Gidebilirsiniz, dedi. Teminat akçesi verildi; kefaleten serbestsiniz.

Filimario şabanlaşıp kaldı.

— Teminatı kimin verdiğini öğrenebilir miyiz? diye sordu.

— Matmazel Troll, dehlizde bekliyor sizi.

Filimario hemen kararlar veren insandı.

— Kurusun diye pencereye astığımız mendillerimizi almağa izin verin de bir dakika gidelim.

Memur kibar kibar:

— Bir gardiyan gönderebilirim, teklifinde bulundu.

Ama Filimario gülümsedi.

— Bunlar, ne de olsa, hissî meselelerdir, dedi. İçinde burca acı çektiğimiz yerleri bir daha gidip görmeyi istiyoruz. Bunu anlamaz mısınız siz?

Memur boyun eğdi.

(Devamı var)

Piyano !

Çok zarif bir suare idi doğrusu... Yemekten sonra çiçek gibi bir kız, piyanoya oturdu, ateşli ateşli çalmaya başladı. Çok güzel çalıyordu. Bir saat kadar çaldığı halde ne yorulmuş, ne de yavaşlamıştı. Parmakları tuşların üzerinde kuş gibi uçuyordu. Yaşlı bir adam, yanında oturanın kulağına eğildi:

— Bir iki dakika sonra birden bire duracak zannedersem!..

— Nereden biliyorsunuz? Çalan sizin kızınız mı?

— Hayır, çaldığı piyano benim piyanom da...

Eğlence!

Yeni tanışmışlardı, biri ötekine sordu:

— Sigara içer misin?

— Hayır.

— İçki içer misin?

— Hayır...

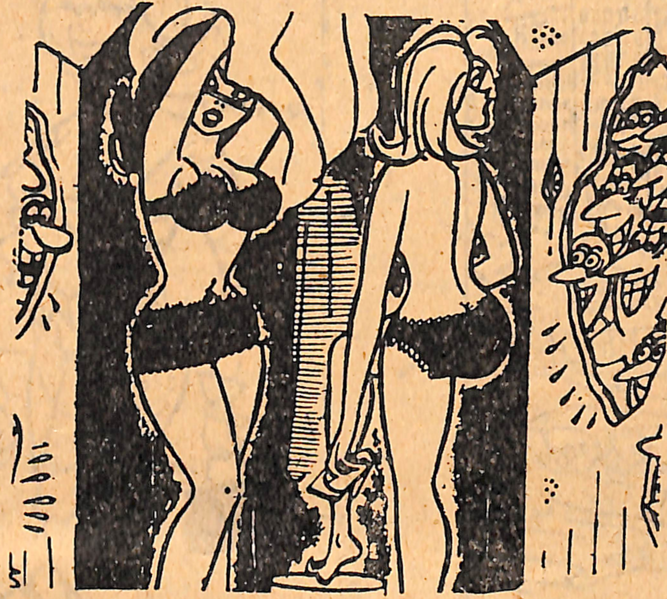
— Çapkınlık eder misin?

— Hayır...

— Peki, eğlenmek için ne yaparsın?

— Yalan söyleyip bazı kimseleri kandırırım..

Milletler Gülüyor

— Gelecek sefer başka bir kabine tutalım, bunun delikleri çok büyük.

Sürat !

İki hakim, çok hızlı gittiklerinden dolayı tevkif edildiler ve mahkemeye getirilirler. Nöbetçi hâkim o sırada bulunmadığı için sıra ile birbirlerini yargılamaya karar verirler ve önce birinci hâkim kürsüye geçer. Arkadaşını sorguya çektikten sonra, suçlu bularak beş dolar para cezası verir...

Sıra ikinci hâkime gelir. O da olayı dinledikten sonra başını sallıyarak:

— Hımm der! Bu, bu sabah ayni konuda baktığımız ikinci dâva. Çok süratli araba sürmek suçu fazla yayılıyor galiba; onun için size on dolar ceza veriyorum.

Ağız - kulak

Genç kadın erkeğe:

— Siz erkekler böylesiniz, dedi, size bir şey söylendi mi, bir kulağınızdan girer, öbüründen çıkar...

Erkek hemen yapıştırdı:

— Siz kadınlara da bir şey söylendi mi, iki kulağınızdan girer ağzınızdan çıkar!...

KOCAMAN LÂFLAR

Aşil öldü; Shakespeare öldü; Molière öldü; ben de kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

Bernard SHAW

★

Bir kocanın karısı konuşurken uyuması ayıptır; fakat uyku da bir ihtiyaçtır nihayet!...

★

Hepimiz cahilizdir; ama farklı konularda tabiî!...

★

Amerika şimdiye kadar ne bir harp kaybetmiş, ne de bir konferans kazanmıştır.

★

Şarap şişesi hariç, eskiye, yaşa kimsenin hürmeti yok!...

★

Nuh, tufandan sonra erkek tahtakurusunu öldürseydi sıcak yaz geceleri ne kadar rahat olacaktık!...

★

Miyop dahi geçebilir ama dar görüşlülüğün çaresi yoktur.

Hayat bir hücrede başlar ve bazan... bir hücrede bitebilir.

★

Tiyatro, anahtar deliğine ayna tutmaktır...

★

İyimser, mizahçıların bir gün olup iyimser tarifi yapmaktan vazgeçeceklerini sanan kimsedir.

★

İnsanın evi gibi tatlı yer yoktur; diğer yerler kapandıktan sonra tabiî...

★

Herman Amca irsiyet teorisinin yanlışlığını bizzat ispat etti; kendisinin bir gözü camdı, halbuki oğlunun iki gözü de sağlamdı..

★

Zarürree, soğuk algınlığına çevirmedikçe korkulacak bir hastalık değildir.

★

Kadınlar yer yüzünün tadı ve tuzudurlar; erkekleri de içmeğe bu sevkeder zaten!...

İlk tavuk!

Gelin ve güvey balayından dönmüşlerdi. Gelin ilk yemeğini pişirdi, bu acaip görünüşlü bir tavuktu. Sofraya getirdi; ilk lokmayı yutmaya çalışan kocası sordu:

— Niçin bunun içini doldurmadın sevgilim?

Gelin hayretle cevap verdi:

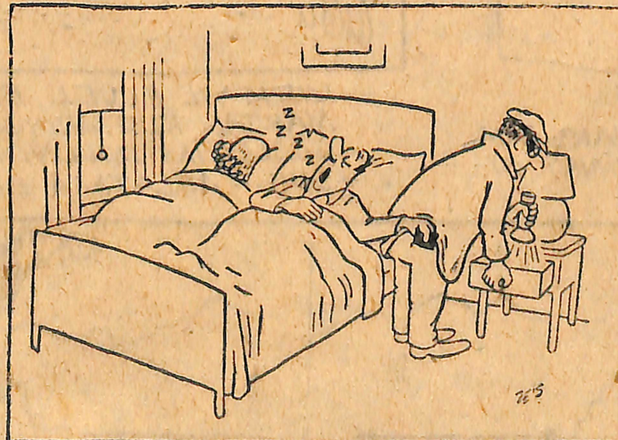
— Neresini doldurayım? İçi boş değildi ki...

Yaşlılık!

İçki satan mağazanın önünde iki kişi konuşuyordu:

— Bu viski tam yirmi senelik tir Mister!

— Öyle mi? Yaşına göre hiç büyümemiş sayılır doğrusu!..

YAZISIZ!..

Elma!

Büyük bir ziyafette piskopos Dumoux'nın yanına çok mübalâğalı bir şekilde dekolte giyinmiş bir kadın düşmüştü. Çok dindar ve mutaassıp olan piskopos, uzun zaman komşusunun farkında değilmiş gibi, davrandı ve gayet soğuk durdu. Fakat hayret! Sofraya meyve getirildiği zaman, derhal atılıp kırmızı bir elma seçti ve kadına uzattı. Çok duygulanan kadıncağız:

— O monsenyör dedi; bana karşı nekadar nazik davranıyorsunuz!..

— Nezaket değil hanımefendi; fakat Havva bile elmayı yedikten sonra çıplak olduğunun farkına varmıştı da...

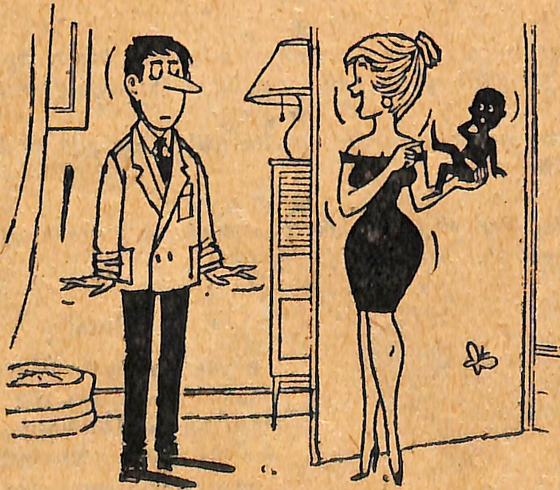
dünya KARİKATÜRLERİ

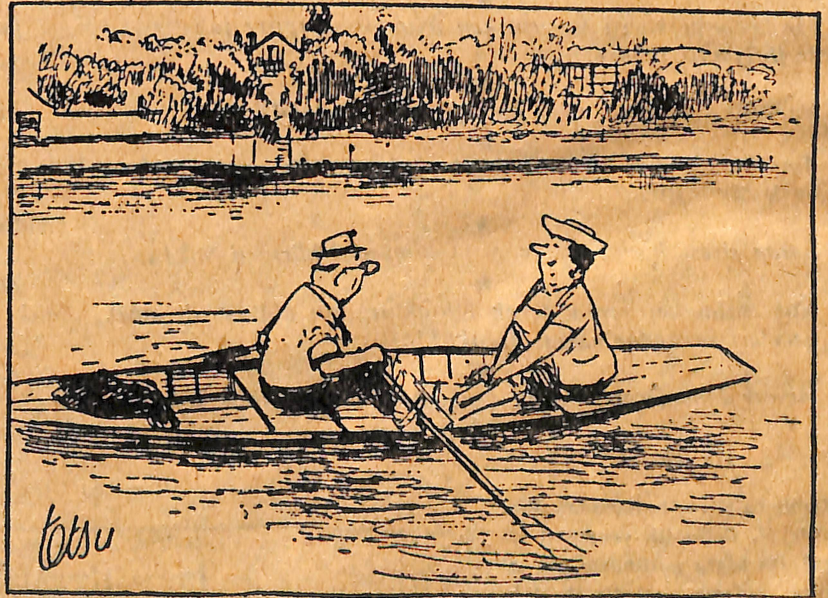
-SAYIN KOMSERİM, LÜTFEN EVE HABER GÖNDERİN: KARIM YEMEĞE BEKLEMESİN...

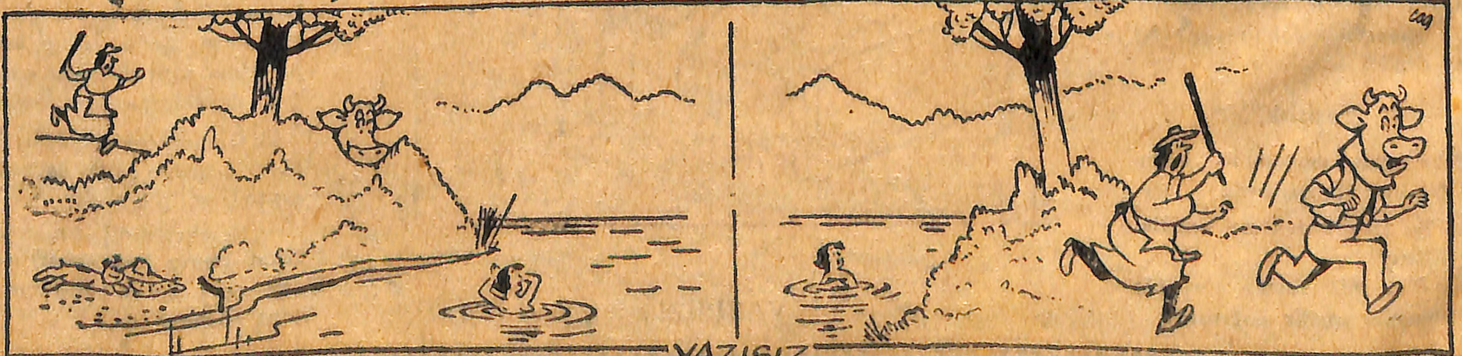
-ÖNCE BİR TEST İMTİHANI YAPTI, İSTİDADIMI YOKLADI, SONRA SÜTNİNELİĞE KAABİLİYETİM OLDUĞUNU SÖYLEDİ!

-KÖR MÜSÜN AYOL, BAKSANA AYAĞINDA TIPKI SENİNKİ GİBİ BENİ VAR...

-KIRK YIL EVVEL, BENİ BURADA BOĞULMAKTAN KURTARDIĞINI HATIRLADIKÇA GÖZLERİM DOLUYOR...
-SUS... AĞLATMA BENİ!

YAZISIZ

Basın 3330/29

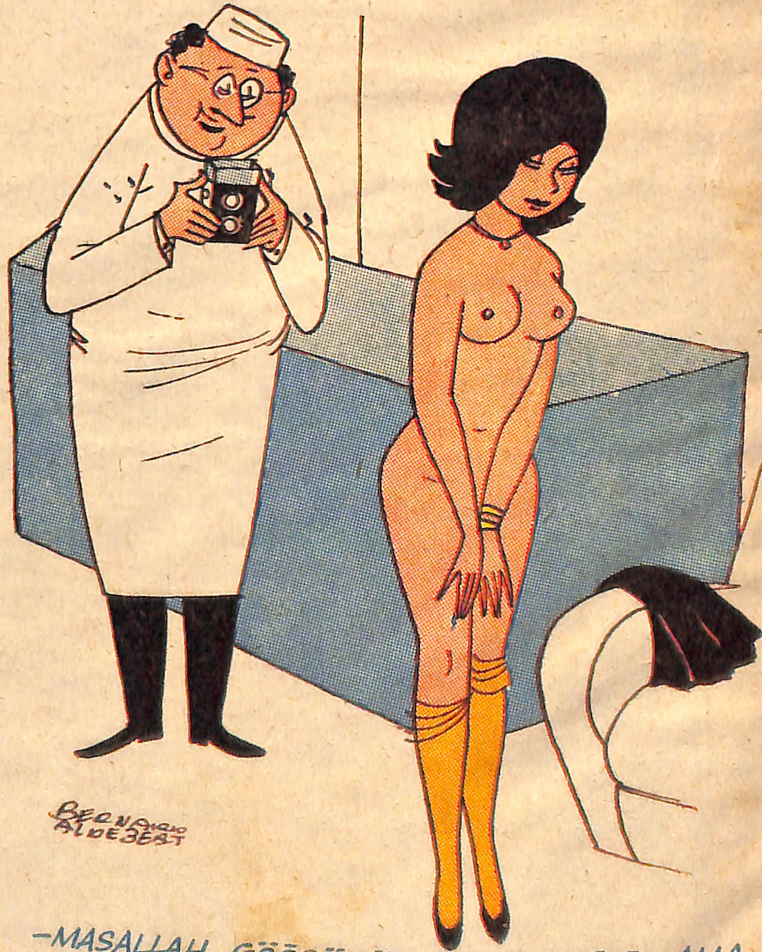
—ÇABUK TOPLUİĞNE !

—BUNLAR MI ? MUHAFIZLARIMIZ...

—ESERLERİMDEN EN ÇOK HANGİSİNİ BEĞENDİNİZ ?
—SARIŞIN MODELİNİZİ...

—MAŞALLAH, GÖĞSÜNÜZ DEMİR GİBİ... AMA TAM EMİN OLMAK İÇİN BİR DE FİLMİNİZİ ÇEKECEĞİM !